

Glasnik MIRA

Godište VII. • Broj 6 • Međugorje • Lipanj 2012. • Cijena 2,5 KM / 10 kn

*I danas vam s radošću dajem svoj
majčinski blagoslov
1981. - 2012.*

„Draga djeco!

I danas vas pozivam na obraćenje i svetost. Bog vam želi dati radost i mir preko molitve, ali vi ste, dječice, još daleko, navezani na zemlju i na zemaljske stvari. Zato vas pozivam iznova otvorite svoje srce i pogled prema Bogu i Božjim stvarima i radost i mir zavladat će u vašim srcima.

Hvala vam što ste se odazvali momu pozivu.“

25. svibnja 2012.

Snimila Lidija Paris

Iz sadržaja

Poruka za sadašnji trenutak
Radost i mir
vlč. Adalbert Rebić

31. obljetnica ukazanja
Kraljice Mira
Kličimo od radosti što smo (su)dionici
fra Petar Vlašić

31. obljetnica ukazanja
Kraljice Mira
S Marijom u treće tisućljeće
fra Ljudevit Rupčić

31. obljetnica ukazanja
Kraljice Mira
Milosno vrijeme
Ivan Bor

95. obljetnica ukazanja u
Fatimi
Anđeo Euharistije

Odjeci u svijetu
Svi smo pozvani na mir
Chiara Perfetti

Fotografiju na naslovnicu snimila Lidija Paris

GLASNIK MIRA | Utemeljitelj i nakladnik: Informativni centar MIR Medugorje | **Glavni urednik:** Krešimir Šego | **Lektor i korektor:** Dragan Naletilić | **Adresa:** Glasnik mira, Gospin trg 1, 88266 Medugorje, BiH | Tel.: 00 387 36 650 200; 653 327 | Faks: 00 387 36 651 300 | **Služba preplate:** 00 387 36 653 342 | **E-mail:** glasnikmira@medjugorje.hr | **Internet:** www.medjugorje.hr
Grafičko oblikovanje: Shift, Mostar | **Tisk:** Fram-Ziral, Mostar | List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete, znanosti, kulture i športa Hercegovačko-neretvanske županije pod brojem R-05-05-42-2175-86/06 od 12. siječnja 2006. | **Godišnja preplata (12 brojeva):** Hrvatska 120 HRK, BiH 30 KM, europske zemlje 30 €, Švicarska 50 CHF, USA i Kanada 42 €, Južna Amerika 48 €, Australija 51 €

UPLATA PREPLATE: Iz BiH u KM: Informativni centar MIR Medugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Unicredit Bank, Žiroračun broj 33 8120 2 20114 5352 | **Iz Hrvatske u HRK:** Informativni centar MIR Medugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Societe generale - Splitska banka d.d., Broj računa: 2330003-5100201682 | **Iz Njemačke u eurima:** Informativni centar MIR Medugorje d.o.o. Čitluk, Gospin trg 1, 88266 Medugorje. Naziv banke: LIGA BANK EG, Kontonummer: 2155044 (za Glasnik mira), BLZ : 75090300 | **Iz Švicarske u CHF:** Katholische Kroatienmission, Postfach 9057, 8036 Zürich. Naziv banke: UBS AG Zürich – Wiedikon (0270/00), Kontonummer: 805418 404 (za Glasnik mira), IBAN : CH63 0027 0270 8054 1840 A, BIC: UBSWCHZH80A, UBS Postkonto Nr: 80-2-2 | **Iz svih europskih zemalja u eurima:** Informativni centar MIR Medugorje d.o.o. Čitluk, Gospin trg 1, 88266 Medugorje. Naziv banke: LIGA BANK EG, Kontonummer: 2155044 (za Glasnik mira), BLZ : 75090300, BIC: GENODEF1M05, IBAN: DE8875090300002155044 | **Za sve valute iz drugih zemalja:** Informativni centar MIR Medugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: UniCredit Bank, SWIFT: UNCRBA 22, IBAN: BA 39 3380 6048 0281 0221

Marijina ukazanja – znakovi spasenja u nevoljama vremena

Doskora će puna dva stoljeća od značajnijih Marijinih ukazanja u Europi. Sva ta ukazanja – priznata i nepriznata – te poruke koje su s njima povezane odlikuju se time što u njima nema banalnosti, koještarija ni sporednosti, stvari koje bi se ticale samo vidjelaca ili bi bile od značenja samo za njih. Ne. Sva ukazanja izriču bitne istine Kristove poruke te temeljne istine kršćanske vjere i kršćanskog života.

fra Tomislav Pervan

Neki smo se dan spominjali devedeset pete obljetnice Marijinih ukazanja u portugalskom mjestu Fatima malim nepismenim pastirima Luciji, Jacinti i Franji. Prevratničke, 1917. godine, Marija im se ukazivala šest puta, od 13. svibnja do 13. listopada. Veliki svjetski rat, dotada neviđena svjetska klaonica, još je bjesnio svom žestinom, a ruski revolucionari na čelu s Lenjinom u travnju su te iste godine prebačeni iz Švicarske u plombiranom, blindiranom vlaku preko njemačkoga teritorija u Petrograd (potonji Leningrad) gdje su se iskricali i započeli sa svojim revolucionarnim djelovanjem, huškanjem i napaljivanjem mnoštva protiv cara i vlasti. Neslužbeno se tvrdi da su u Berlinu dobili desetke milijuna maraka za svoj prevratnički pothvat, tako da se Nijemci ne mogu oprati od sukrivnje u ruskom revolucionarnom prevratu. Revolucija je uslijedila za nešto više od pola godine i cijelim se ruskim carstvom širi nasilje, teror, komunistička strahovlada, što će potrajati sljedećih sedamdeset godina u tzv. Sovjetskom Savezu.

► Odgovor Neba

Marijina ukazanja u Fatimi mogu se tumačiti kao odgovor Neba na taj ljudski, odnosno pakleni bezbožni komunistički plan. Taj svjetski rat te ruski *Oktobar* potrli su dvije zadnje europske monarhije koje su nosile kršćanski predznak, a sa sobom su povukli u smrt više od stotine milijuna ljudskih žrtava. Svoj je teror Lenjin pravdao terorom koji se dogodio i u Engleskoj za Cromwella 1649., koji je postupao gotovo genocidno prema Irćima i Škotima te za Francuske revolucije g. 1793., kad je Francuskom vladao teror i gotovo genocid nad katoličkom pokrajinom Vendée. Svojim je govorima zapaljivao rad-

ničku klasu i nije bilo teško uputiti ih na brikade i na ubijanje neistomišljenika.

Bezbožna masonerija, koje je član bio i sam Lenjin, uzima konce sudbine svijeta u svoje ruke. Marija vidiocima u Fatimi govor o *Rusiji koja će svijetom prosut svoj bezbožni nauk*, makar njih troje bijaše nepismeno i nikada nisu čuli za Rusiju. Marija se predstavlja kao Kraljica Krunice i poziva sve na obraćenje, na molitvu krunice, na posvetu njezinu Bezgrješnom Srcu. Vidioci imaju viđenja pakla, dobivaju tajne koje se odnose na Papu i Crkvu, što se poslije donekle i obistinilo za pontifikata Ivana Pavla II., koji je u jubilarnoj, 2000., dao objaviti *Treću fatimsku*

tajnu te njezin teološki tumač iz pera kard. Ratzingera, potonjega Benedikta XVI. Marija obećava kako će na kraju njezino Srce ipak trijumfirati.

Skoro cijelo minulo stoljeće proteklo je u znaku i komunizma, ali i fatimskih poruka, u nadmetanju Neba i Pakla, Marije i Zmaja. Na kraju je krajem osamdesetih godina, za pape Ivana Pavla II., Poljaka na Petrovoj stolici, koji je sve svoje odluke – i kao bogoslov, i kao svećenik, i kao pomoćni biskup Krakova, i kao nadbiskup Krakova te potom kao Petrov nasljednik – donosio nakon duboke i proživljene molitve. Sam je govorio kako su *njegove odluke sazrijevale* pred Marijinim likom, u Marijinim svetištima, a svoj je život i svoje pastirske djelovanje stavljao trajno pod geslo: *Totus tuus – Sav Tvoj, o Marijo!* Stoga je i imao u svome papinskoj grbu veliki križ i slovo M, jer mu je život protekao u znaku križa te Marije pod križem. Može se reći kako je uz pomoć ovoga Pape Marija zakucala čavle u mrtvački kovčeg komunizma.

Totus tuus ego sum

Poglavitno su se protivni duhovi uznemirili kad se Marija ukazala 24. lipnja 1981., četrdeset dana nakon atentata na Ivana Pavla II. 13. svibnja 1981., na Crnici – Podbrdu u Bijakovićima. Na sami dan Fatimske Gospe – 13. svibnja – turski plaćenik, profesionalni killer, Ali Agca, ispalio je na Trgu svetoga Petra u Rimu iz neposredne blizine iz ubojita oružja više metaka koji su prema svim pro-sudbama moralni po Papu biti smrtonosni. Papu je u gužvi spasilo to što se nagnuo prema nekom djitetu i jedan je metak za dlaku promašio glavnu arteriju, kralješnicu i životne organe. Sam je metak u Papinu tijelu napravio neobičan luk. Brzi kirurški zahvat u Papinu športskom organizmu sprječio je da Sveti Otac iskrvari. A kirurg koji ga je operirao poslije je samomu Papi komentirao cijeli slučaj: "Cini se nevjerojatnim, ali metak je za dlaku fijuknuo pokraj životnih organa i načinio neobičnu krivulju. Cini se kao da je neka sila, neka nevidljiva ruka zaustavila taj metak i dala mu novi smjer... u Vašemu tijelu". Na putu u kliniku teško ranjeni Papa je samo ponavljao i molio: *Marijo, Tebi se povjeravam. Marijo, u Tebe se uzdam*.

Istoga se dana, 13. svibnja, na sami dan ukazanja u Fatimi okupilo milijunsко mnoštvo, stotine biskupa i svećenika slavilo je ondje svetu Misu, a vijest da je Papa žrtva atentata odjeknula je kao bomba. Svi počinju moliti za Papu. Iz bolničkoga kreveta snima poruku za *Angelus* sljedeće nedjelje i izgovara: "Povezan s Kristom koji je ujedno i svećenik i žrtva prikazujem svoje patnje za Crkvu i cijeli svijet. A Tebi, Marijo, ponovno se zavjetujem:

Totus tuus ego sum". Nakon što je preživio atentat, koji ga je za cijeli potonji životni vijek obilježio, događaj je protumačio ovako: "Bijasne majčinske ruke koja je upravljala putanjom metka, a Papa, koji se borio sa smrću, zaustavio se na pragu smrti". Kad se procita Treća fatimskata tajna, vidimo da je sve u tjesnome surječu. Nemoće je isključiti i previdjeti progon, patnju, atentat od onoga što je četrdesetih godina zapisala vidjelica Lucija iz Fatime na zahtjev svoga biskupa. Iz bolničkoga kreveta u klinici Gemelli traži 18. srpnja 1981. da mu se donese dokumentacija vezana uz Treću fatimsku tajnu, koju je procitao i dao ponovo zapečatiti. Zaključuje: "U planu Božje Provinosti nikada nema čistih slučajeva".

Te iste godine, uz svetkovinu Bezgrješnoga Začeća, blagoslovila novi mozaik *Majke Crkve* na Apostolskoj palači, u neposrednoj blizini Papinih odaja, koji gleda na cijeli Petrov trg s kolonadama.

Fatimskata tajna – opomena i utjeha

Papi je jasno da je on – upravo kao i Gospodin Isus – kamen spoticaja u svijetu, da se na Papi i njegovoj službi duhovi dijele. Kroz cijelu povijest, do dana današnjega. Uvijek je on osporavani lik. Fatimskata vidjelica Lucija bilježi: "Treći dio tajne odnosi se na riječi naše Drage Gospe: 'Ako se svijet ne obrati, Rusija će proširiti cijelim svijetom svoje zablude, što će za sobom prizvati ratove i progone Crkve; dobri će biti mučeni, a Sveti će Otac mnogo trpjjeti. Mnoge će nacije nestati s lica zemlje'. Treći dio tajne jest simbolična objava koja se odnosi na ovaj dio poruke i zavisi od činjenice, želimo li prihvatiti ili ne prihvatiti ono što poruka od nas traži... I nemojmo govoriti da nas Bog kažnjava. Naprotiv: Ljudi sami sebi spremaju kazne. Bog nam u svojoj dobroti i skrbi samo objavljuje i poziva nas na pravi put. Pritom on poštuje slobodu koju nam je dao. Stoga je odgovornost na ljudima".

Papa nimalo ne dvoji da Bog svijetu često i izravno šalje znakove. U tajanstvenoj dubini vremena i prostora pokušava Bog uspostaviti kontakt s čovjekom. Papa je siguran u jedno, Gospa mu je spasila život, Gospa je preusmjerila zrno koje ga je trebalo usmrtiti. Fatimskata je tajna istodobno i opomena, ali i utjeha. Budućnost svijeta nije nepromjenljiva, uvijek treba imati u zreniku i ljudsku slobodu. Treba mobilizirati sile dobra i obraćenja, zato se ništa ne smije tumačiti fatalistički. Vjera su i molitva sile koje mogu promijeniti tijek povijesti.

Marija – savršeni spoj mistike i djelovanja

Slično bi se dalo primijeniti i na Međugorje koje je dopuna i vrhunac onoga što je zapo-

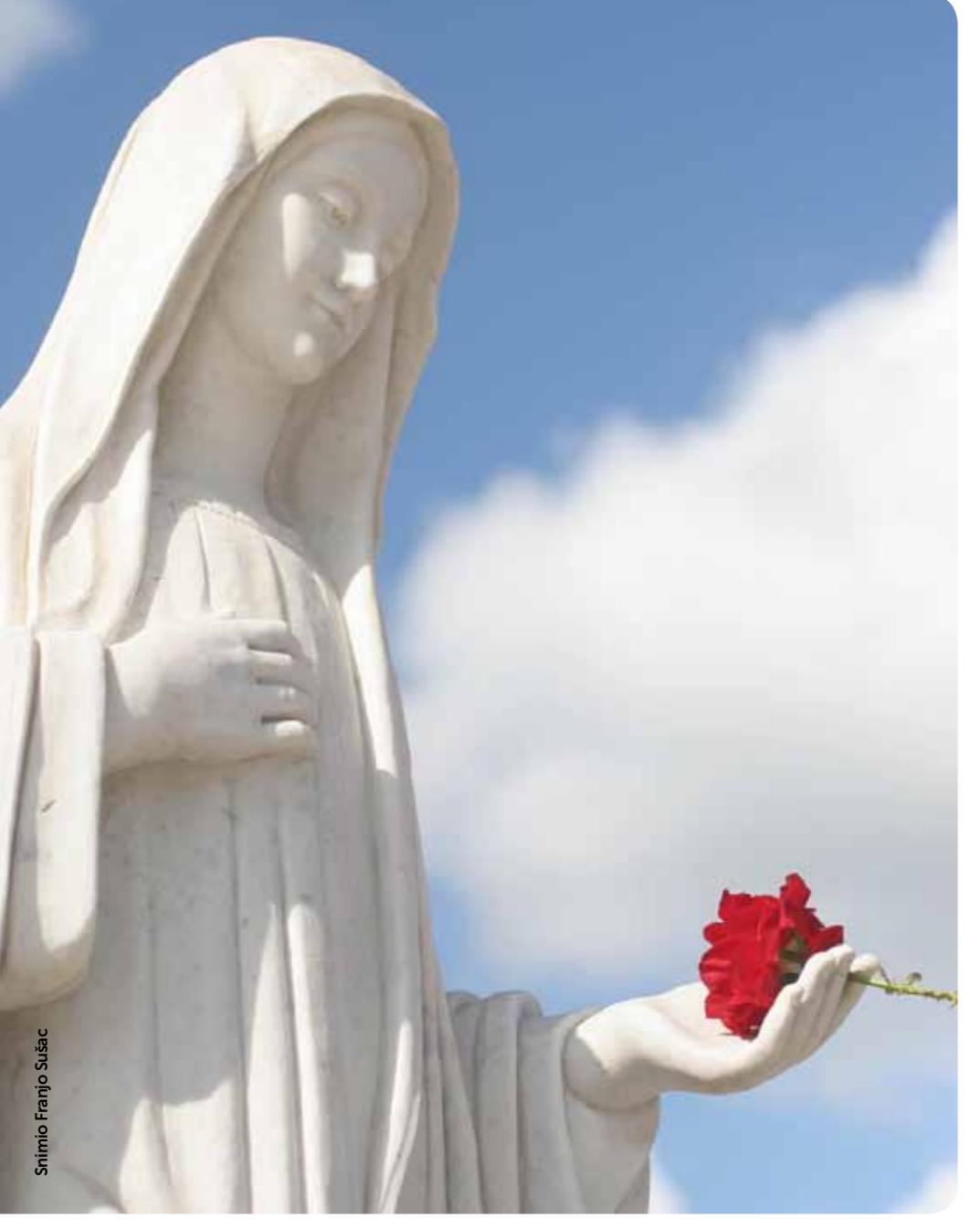

u Crkvi i povijesti, izazov našoj slobodi. Marija se ukazuje, njezin glas odjekuje, želi pomoći svojoj djeci. Ukazanja nisu za radoznale, za kojekakve apokaliptičke spekulacije, nego su pastoralni poticaj u cijeloj Crkvi da se svatko životno odluci za put obraćenja. Marija je u svojoj osobi savršeni spoj akcije i kontemplacije, mistike i djelovanja. Sve je usmjereni prema Gospodinu, prema njezinu Sinu. Ona je savršena ikona svoga slika, autentični čovjek, uzor vjernika, uzor svakoj majci i ženi, preko nje se ozbiljuje u svijetu Božji plan spašenja. Ona je nositelj tajna, ruža otajstvena, bez grijeha začeta, na nebo uznesena, u povsmeđnjoj slavi sa svojim Sinom.

Iščitavati znakove vremena

Oduvijek su vjernici ubrajali Mariju i njezin lik među velike znakove koji – nakon Krista – bacaju na čovječanstvo nebesko svjetlo te obasjavaju krizna razdoblja Crkve i čovječanstva. Još od vremena vidioca Knjige Otkrivenja – koji promatra *Ženu obučenu u sunce, urešenu zvjezdama, a pod nogama joj mjesec*. Marija je znamen velike drame u povijesti čovječanstva koja se odvija između Mesije i protubožnih sila. Makar slika iz Knjige Otkrivenja nudi višestruka tumačenja, vjernička je misao prepoznavala u liku Žene Mariju koja čovječanstvu u vremenu nevolje i tjeskobe pruža sigurni znamenade. Mi pak ne širimo nikakvu paniku niti utjerujemo strah tvrdeći kako su danas narasle ugroze čovječanstva na svim područjima. Nakon opojenosti raznim revolucionama – već više od dvjesto godina – imamo danas urušavanje morala i bojovni ateizam, otudeњe mnogih od vjere i otpad od Crkve, gubitak životnoga smisla. Čovjek je i tjelesno, ali pogotovo duhovno i duševno ugrožen. Nitko to ne može zanijekati.

Doskora će puna dva stoljeća od značajnih Marijinih ukazanja u Europi. Sva ta ukazanja – priznata kao i ona nepriznata – te poruke koje su s njima povezane odlikuju se time što u njima nema banalnosti, koještarija ni sporednosti, stvari koje bi se ticale samo vidjelaca ili bi bile od značenja samo za njih. Ne. Sva ukazanja izriču bitne istine Kristove poruke te temeljne istine kršćanske vjere i kršćanskog života. Ukazanja ne proglašavaju nikakve nove vjerske istine, nego je uvijek naglasak na temeljnome, bitnom, trajno važećem, te time ostaju trajni zov, poziv i izazov svakomu vremenu i cijelom svijetu. Zov koji ne smijemo nekažnjeno prečuti ni previdjeti. Treba – upravo kao što Isus veli svojim suvremenicima – iščitavati znakove vremena i odlučno se dati na posao preobrazbe svijeta i vlastitoga života u svjetlu Kristove osobe.

Radost i mir

Molitva je razgovor s Bogom ljubavi. Taj se razgovor ostvaruje u tišini srca i pameti jer samo u miru i tišini mogu uspješno proticati osjećaji koje je Bog usadio u naše srce. Tko zna i voli moliti, njemu Bog proširuje obzorja da vidi više i dalje, da dublje i uspješnije osjeća sve stvarnosti svagdanjeg života.

vlč. Adalbert Rebić

Gospa nas i posljednjom svojom porukom ohrabruje. Podsjeća nas na činjenicu da nas Bog želi obdariti mirom i radošću ako mu otvorimo svoja srca i pogled upremo prema njemu i prema Božjim stvarima.

Mir s vama!

Prve riječi koje je Isus izrekao svojim učenicima nakon uskrsnuća bile su: „Mir s vama!“ Isus se među svojim učenicima pojavio upravo u trenutku kad su bili opterećeni tjeskom i strahom, strahom pred progonom i pred nasilnom smrću. Bojali su se za svoj život, jer još nisu bili spremni svoj život žrtvovati za Isusa. Dok su ga slijedili, svu svoju nadu u njega. A na Veliki petak pokazao im se drugačijim nego su ga oni zamišljali; doživjeli su s njim nešto posve drugo od onoga što su od njega očekivali. „A mi se nadamo da je on onaj koji ima otkupiti Izraela. Ali osim svega toga ovo je već treći dan što se to dogodilo“ (Lk 24,21). Nisu razumjeli da će Mesija doći ponizno, upravo kako su proro-

čili i prolaznim vrijednostima, nego onim vrijednostima koje dolaze od Boga. Istinsku sreću i mir u nama može stvoriti samo Bog. „Slava Bogu na visinama a na zemlji mir ljudima, miljenicima njegovima“ (Lk 2,14). Isusovi su učenici zaista trebali *mir* srca. Dok su ga slijedili, polagali su svu svoju nadu u njega. A na Veliki petak pokazao im se drugačijim nego su ga oni zamišljali; doživjeli su s njim nešto posve drugo od onoga što su od njega očekivali. „A mi se nadamo da je on onaj koji ima otkupiti Izraela. Ali osim svega toga ovo je već treći dan što se to dogodilo“ (Lk 24,21). Nisu razumjeli da će Mesija doći ponizno, upravo kako su proro-

Prihvaćanjem nasilne smrti, predajom svoga života na križu, Isus nije bio poražen od zla. Zašto? Zato što je do kraja ljubio, čak i one koji su ga progonili. Donio je Božju ljubav tamo gdje je postojala mržnja. Snaga je mržnje u tome da ubije i uzrokuje smrt, a snaga ljubavi da oživljava i čini ljudе sretnim. I Bog je Isusa iz Nazareta uskrisio. Možemo si zamisliti Isusovu *radost* nakon uskrsnuća od mrtvih, kad se živ pokazao Mariji Magdaleni i svojim učenicima. Za Uskrs, na spomendan Isusova uskrsnuća, pa čak i sva-ke nedjelje, mi osjećamo i opjevavamo tu *radost*. Najstarije uskrsne pjesme stavljuju ove riječi u Isusova usta: „Uskrsnuo sam, aleluja, opet sam s vama“. Da, iako prisutnost uskrslog Isusa nije vidljiva, on je *otajstveno* s nama, u našim danim i noćima.

Mir i radost!
Mir i radost! Ponekad patimo jer nam se čini da su te stvarnosti tako daleko od nas. Što možemo učiniti u tim trenutcima suhoće i obeshrabrenosti? Možemo li se usredotočiti na radost i mir uskrslog Krista? On je pobijedio mržnju i smrt. Kada ga pogledamo već smo bliže njegovoj radosti i miru. Svoj pogled možemo usredotočiti na radost i mir kao „svjetiljka što svjetli na mrklu mjestu – dok Dan ne osvane i Danica se ne pomoli u našim srcima“.

Čak ako nam je srce puno napetosti i teškoća, naučit ćemo uživati mir i radost ako pogled upremo u Isusa uskrsloga. Radost i mir ne dolaze od nas nego nam ih Krist daje u svakom trenutku. Mir počinje u nama i potrebno za duhovni i tjelesni život jer ona dostiže samoga Boga po njegovu Sinu Isusu Kristu u zajedništvu s Duhom Svetim. Jеди-ни uvjet da bi nam molitva bila uspješna jest čvrsta vjera. Bog nas preko nadahnutih pi-saca i duhovnih vođa stalno poziva na molitvu. Želi nas preobraziti po našoj molitvi, iz naravi nas uzdići u nadnarav, i da postupno ostvarimo svoj duhovni rast. „Stoga budni budite i u svaku dobu molite da uzmognete umaći svemu tomu što se ima zbiti i stati pred Sina Čovječjega“ (Lk 21,36), „Bez pre-stanka se molite! U svemu zahvaljujte! Jer to je za vas volja Božja u Kristu Isusu“ (1 Sol 5,17-18).

Molitva je duhovna sila koja jača našu pa-met i ognjem Božje ljubavi pročišćuje naše srce. Ona može odstraniti svaku sumnju, svaki nemir, svaki strah, svaki egoizam iz našeg života.

Molitva je razgovor s Bogom ljubavi. Taj se razgovor ostvaruje u tišini srca i pameti, jer samo u miru i tišini mogu uspješno proticati osjećaji koje je Bog usadio u naše srce. Tko zna i voli moliti, njemu Bog proširuje obzorja da vidi više i dalje, da dublje i uspješnije osjeća stvarnost svagdanjeg života.

Molitva se ne sastoji samo u prošnji i za-zivima, nego i u klanjanju Bogu, u slavlje-nju i zahvaljivanju Bogu za sve što smo od njega primili. Iskrena molitva može ostvariti tučarnji odnos, živ, iskren, i dubok odnos s Bogom. U molitvi srce izravno komuni-cira s Bogom. Srce mu svojim osjećajima može izraziti ono što se rijećima ne može izrazi-ti. Pogotovo je takva molitva koja se sjedi-njuje s molitvom Isusa Krista i njegove Maj-ke. Ta se molitva pretvara u krik koji je kadar pokrenuti nebo. Takva je molitva sposobna promijeniti naš svagdanji život. Takva molitva postaje most između neba i zemlje. Njo-me možemo nadvladati svako zlo i stvarati novu životnu nadu. Moć molitve je bezgra-nična, neizmjerna.

zemlje i od zemaljskih stvari, otvoriti srca Bogu i u nj uprijeti svoj pogled.

A da bismo sve to ostvarili, potrebna nam je ustrajna molitva, srdačan i povjerljiv raz-govor s Bogom, uranjanje u dubine Božje ljubavi.

Bog nam daje mir i radost preko molitve

Gospa nas toliko puta poziva da molimo, toliko puta govori da nam je molitva potreb-na... Doista, molitva je život duše. Molitva je za duhovni život ono što je zrak za tjele-sni život. U životnim teškoćama s kojima se suočavamo i borimo, potrebna nam je molitva. Molitva može ostvariti sve što nam je potrebno za duhovni i tjelesni život jer ona dostiže samoga Boga po njegovu Sinu Isusu Kristu u zajedništvu s Duhom Svetim. Jedeni uvjet da bi nam molitva bila uspješna jest čvrsta vjera. Bog nas preko nadahnutih pi-saca i duhovnih vođa stalno poziva na molitvu. Želi nas preobraziti po našoj molitvi, iz naravi nas uzdići u nadnarav, i da postupno ostvarimo svoj duhovni rast. „Stoga budni budite i u svaku dobu molite da uzmognete umaći svemu tomu što se ima zbiti i stati pred Sina Čovječjega“ (Lk 21,36), „Bez pre-stanka se molite! U svemu zahvaljujte! Jer to je za vas volja Božja u Kristu Isusu“ (1 Sol 5,17-18).

Molitva je duhovna sila koja jača našu pa-met i ognjem Božje ljubavi pročišćuje naše srce. Ona može odstraniti svaku sumnju, svaki nemir, svaki strah, svaki egoizam iz našeg života.

Molitva je razgovor s Bogom ljubavi. Taj se razgovor ostvaruje u tišini srca i pameti, jer samo u miru i tišini mogu uspješno proticati osjećaji koje je Bog usadio u naše srce. Tko zna i voli moliti, njemu Bog proširuje obzorja da vidi više i dalje, da dublje i uspješnije osjeća stvarnost svagdanjeg života.

Molitva se ne sastoji samo u prošnji i za-zivima, nego i u klanjanju Bogu, u slavlje-nju i zahvaljivanju Bogu za sve što smo od njega primili. Iskrena molitva može ostvariti tučarnji odnos, živ, iskren, i dubok odnos s Bogom. U molitvi srce izravno komuni-cira s Bogom. Srce mu svojim osjećajima može izraziti ono što se rijećima ne može izrazi-ti. Pogotovo je takva molitva koja se sjedi-njuje s molitvom Isusa Krista i njegove Maj-ke. Ta se molitva pretvara u krik koji je kadar pokrenuti nebo. Takva je molitva sposobna promijeniti naš svagdanji život. Takva molitva postaje most između neba i zemlje. Njo-me možemo nadvladati svako zlo i stvarati novu životnu nadu. Moć molitve je bezgra-nična, neizmjerna.

Snimila Maria Winkler

Kličimo od radosti što smo (su)dionici velike milosti!

Svaka je obljetnica dobra prigoda za razgovor sa župnikom i svećenicima koji skrbe o međugorskoj župi i pastoralu hodočasnika. Prigoda se čini još značajnijom što vrijeme odmiče, a ukazanja svakodnevno traju i Međugorje biva sve više prepoznato na molitvenoj karti svijeta. U povodu 31. obljetnice ukazanja Kraljice Mira razgovaramo s fra Petrom Vlašićem, župnikom međugorske župe.

Razgovarao Krešo Šego

Poštovani oče župniče, pripremamo se za još jednu, 31. obljetnicu ukazanja Kraljice Mira u našoj župi. Kažite za naše čitatelje, raste li ili se smanjuje broj hodočasnika?

Ovo što doživljavamo zadnjih mjeseci, pa i minule godine, to je istinski vrhunac. Neki smo dan imali situaciju da su ljudi tražili sobu ili krevet više, mnogi su bili prisiljeni tražiti smještaj čak do Neuma, a znamo da su u samome mjestu smještajni kapaciteti danomice sve veći, da izrastaju novi pansioni, moteli i hoteli. To će reći, broj se hodočasnika stalno povećava. Još za prohladnih dana – sredinom ožujka – bili smo prisiljeni slaviti svete Mise na vanjskom oltaru, što je prijašnjih godina bilo nepotrebno.

Prošla je godina bila rekordna gledamo li broj podijeljenih svetih pričesti i broj svećenika koncelebranata. Kako uskladjujete pastoralnu skrb za župljanе i pastoralnu skrb za hodočasnike, jer broj svećenika na župi ostaje jednak unatoč tolikim vjernicima koji dolaze u naše mjesto?

Ponekad se i ja čudim kako dospievamo stići sve obvezne. U odnosu na župu djelujemo kao i svaka druga hercegovačka župa, o svima skrbimo, svatko može birati način duhovnoga rasta. A ono čega nema u drugim župama jest popodnevni i večernji program, koji nas iscrpljuje. Svatko radi prema svojim mogućnostima. Svi bivamo stariji, a u trenutcima kad sami ne možemo, milost je uvijek tu. Upravo prema onoj Pavlovoj: *Kad sam slab, onda sam i jak*. Gospodin pritječe u pomoć našoj nemoći, on dokazuje svoju

snagu kad se čovjek prepusti njegovu djelu. *U tebe se, Gospodine, pouzdajemo, i tko nam što može? S Gospodinom preskačemo i zidine, veli psalmist.*

Gospodarska kriza je, može se reći, globalna. Čini se da sve dublje zahvaća i vrlo razvijene zemlje, u kojima mnogi ostaju bez posla i prihoda za život. Unatoč tomu, broj hodočasnika raste. Što u tome vidite, ponajprije mislim na duhovne potrebe onih koji se odlučuju hodočastiti?

Pa i kad se uzme sociološki presjek hodočasnika, mahom je to srednji stalež. Radnici, obrtnici, seljaci (poglavitno s njemačkoga govornoga područja) koji imaju svoja gospodarstva, bave se proizvodnjom voća, žitarica, ili uzgojem stoke. Značajno je da imamo mnogo mladih obitelji s djecom. Uvijek

mogete vidjeti u dvorištu i oko crkve dječja kolica, mlađe bračne parove, što je veoma ohrabrujuće. Unatoč krizi, ljudi stede za jedno ovakvo hodočašće. Njihova su očekivanja na duhovnoj razini velika i stoga je naša zadaća moliti za njih da ih milost ovde zahvati. Ne smijemo ih promatrati pod prizmom novca koji ovde ostavljuju, nego ponajprije kao ljude koji traže Boga, koji traže smisao, uporište u životu, koji, na kraju krajeva, bez Boga i ne mogu. Biti hodočasnik, u krajnjoj crti znači nemati ovde na zemlji svoje trajno boravište, biti putnik prema vječnosti.

Poruke Kraljice Mira od početka su zahvaćale vjernike i u najudaljenijim krajevima svijeta. Tu mislim na razne molitvene skupine i centre mira. Što

možete zaključiti iz kontakata s hodočasnicima – jesu li ti centri i molitvene skupine u porastu ili se njihov broj smanjuje?

Svake godine, početkom ožujka, u župi organiziramo jednotjedni seminar za voditelje hodočašća i molitvenih skupina diljem svijeta. Ove smo godine imali rekordan broj sudionika. A za hodočasnike iz Latinske Amerike namjeravamo organizirati nešto slično na jesen, jer njima nije zgodno prevaliti toliki put, pa je smislenije otici među njih i animirati ih na licu mjesta. To je samo dokaz da je Međugorje postalo globalnim pokretom u Katoličkoj Crkvi.

Po naravi Vaše župničke službe, u svakidašnjem ste dodiru i s hodočasnicima, a i sa župljanima, s mnogima koji su u potrebi i dolaze u naše mjesto. Kakve nevolje najteže pritišću one koji traže Vašu pomoć, ali i pomoći ostalo-ga pastoralnog osoblja?

Mnogi žive na rubu siromaštva, mnogi su posvima osiromašili. Mnogo je onih koji svakodnevno traže materijalnu, novčanu pomoć. Redovito pomažemo, uz predočenje potvrde od mjesnoga župnika. Jasno, ima mnoštvo varalica, profesionalnih ‘prosjaka’, na ovakvim mjestima ima uvijek i džeparoša, kradljivaca. Ali je i ne mali broj onih koji traže duhovnu pomoć, razgovor, ispunjavaju. Ljudi je rat nagrizao, traumatizirani su, ranjeni. Bolno je slušati osobe koje za obilaska svojih ognjišta s kojih su protjerani dožive neugodnosti, da im prvi susjed ili sječe voćke ili uništava imanje. Trebat će proći vremena da ljudi ozdrave od suludoga minuloga rata.

Naša je župa odavno nadrasla graniće obične župe – kako sačuvati duhovno blago koje nam je Bog dao, i svakodnevno daje preko svoje Majke Kraljice Mira? Kako ostatи vjeran tomu duhovnom blagu a ne okrenuti se samo materijalnom, koje je izazovo-no i primamljivo?

Muslim da svatku u svojem životu mora postaviti nekakvu ljestvicu vrijednosti, tj. što mu je bitno, što mu je u životu značajno. Nakon svih pustih svakidašnjih koještarija, priča, susreta, navečer se čovjek mora suočiti sam sa sobom i zapitati se, u što trošim svoj život, koji je smisao svega ovoga. Pa vidimo da i u nas ne dolazi smrt kalendarski, prema godini rođenja, nego kosi i mlade ljudi. Promet uzima svoj danak, neodgovoran i neuredan život osvećuje se u kojekakvim bolestima. Zašto čekati bolest pa se tek tada zapitati čemu sve ovo vodi? Kad pokuca teška bolest na vratu, onda je redovito prekasno. Komu, zapravo, služimo? Isus je postavio jasnu alternativu: Bogu ili Mamoni? Služim li novcu ili mi je novac samo pomoćno sredstvo? Robujem li svojom kuću, svojemu imanju, vozilu, ili mi je ono samo na uslugu? To si moraju postavljati

Ljudi je rat nagrizao, traumatizirani su, ranjeni. Bolno je slušati osobe koje za obilaska svojih ognjišta s kojih su protjerani dožive neugodnosti, da im prvi susjed ili sječe voćke ili uništava imanje. Trebat će proći vremena da ljudi ozdrave od suludoga minuloga rata.

Ti svednevice svi oni koji od hodočasnika žive. Imamo dovoljno zornih primjera i iz medija i iz svoje okoline, da čovjek nije ono što pojede i popije ili kako se provede, nego je stvoren za više i da mora za većim težitij. I konačno se u Bogu smiriti, naći u njemu svoj mir. A Marija nam iz svoje nebeske ljekarnice pruža redovito najbolji lijek...

Na pokopima u našim mjestima često imamo priliku čuti kako ispraćamo osobu-vjernika koji je one davne, 1981. godine, prihvatio Gospinu pokruku, redovito, svaki dan išao na svetu Misu, na Križevac, na Podbrdo, i tome ostao do kraja vjeran, dok su dopuštale životne snage. Slijede li ih mlađi, vidite li ih u crkvi? Odnosno, je li živ onaj prvotni žar koji je zahvatio ne samo župu nego i šиру okolinu?

Pitanje je slojevito. Treba uzeti u obzir ondašnje okolnosti. Najprije, čudo neviđeno i nečuveno: Gospa među nama! Svi su hrili u crkvu, svi su danju bili na poljima, obradivali vinograde ili radili oko duhana, a onda bi se podvečer na brzinu presvukli i isli na večernju svetu Misu. Tako to bijaše sve dok,

sredinom osamdesetih godina, nisu pristigli hodočasnici iz inozemstva, koje je trebalo smjestiti i udomiti. Dolazi vrijeme velikih gradnja smještajnih objekata, trebalo je hodočasnike nahraniti, trebalo ih je privući, i jasno, svatko se natjecao u tome, tko će ih bolje ugostiti, da bi ponovno došli. Trebalo je sačuvati ‘mušterije’. To se onda događalo na štetu pohađanja večernjeg programa. A one Bogu i Gospu predane i odane majke i bake, tete (kojih je u župi bio velik broj, budući da im je mlađice sa sobom odnio ratni vihor), one su nastavile dolaziti, redovito i uporno. Gospodinu su služile i još uvijek služe, kao proročica Ana u Hramu koja je susrela Gospodina. Volio bih kad bi naš mlađi naraštaj u stopostotnom broju dolazio barem na nedjelju svetu Misu, poglavito pak đačku, sa svojom djecom. Molimo svi da se to ostvari.

Kako će se župljeni i hodočasnici pripremati za 31. obljetnicu?

Nije nam potreba izmišljati toplu vodu. Ono što činimo na razini duhovne ponude i duhovnih potreba hodočasnika ovdje u Međugorju, preporučuje trajno i Sveti Otac u svojim obraćanjima vjernicima, mladima, pa i samoj rimskoj kuriji. U svemu biti krajnje katolički, biti na raspolažanju za svetu ispunjed, s njima moliti, klanjati se Presvetome, slaviti dolično sveta otajstva, animirati ih da se s Gospodinom susretnu. Primati ih kao drage goste, kao Božje anđele, koji su nam glasnici da svijetu i danas Bog treba, da svijet bez Boga nema budućnosti. Na nama je svima ne izgubiti obraz, postupati sa svima kršćanski i bratski. Jasno, u takvim se gužvama znaju dogoditi i incidenti, ali sve bi trebalo protjecati u ljubavi, solidarnosti, razumijevanju.

I za kraj, Vaša poruka svima – i onima koji ovdje žive i onima koji ovamo dolaze?

Dobro je nekada završiti porukom-navodom iz Svetoga pisma. Uzeo bih ovom zgodom ono što poručuje sveti Petar u svojoj Prvoj poslanici koju piše iz Rima vjernicima u raseljeništvu, koje je Bog Otac pozvao, koje je Duh Sveti posvetio da budu poslušni Isusu Kristu i da budu poškopljeni njegovom krvlju. Pa, neka je hvaljen Bog, Otac našega Gospodina Isusa Krista. On nas u svojem velikom milosrdju uskršnjuje Isusa Krista preporodi za životnu nadu; za ne-pokvarljivu, neokaljanu i neprolaznu baštinu koja nam je pripravljena na nebesima. Nas, koje snaga Božja vjerom čuva za spasenje koje se ima objaviti! A Marija je ovdje trajna glasnica toga spasenja. Prihvatom je, i kličimo od radosti što smo (su)dionici velike milosti!

S Marijom u treće tisućljeće

Odmah na početku svojih ukazanja Majka Božja je jasno stavila doznanja daje došla ljudima pomoći da izidu iz velikih opasnosti u koje su zapali. Stoga joj je na srcu da je ljudi prepoznaju i sve što im govori i čini prihvate kao nebesku poruku.

fra Ljudevit Rupčić

Ljudi ne mogu ostati u sadašnjosti. Budućnost im se nezaustavljivo primiče. Postavlja se samo pitanje hoće li u nju ući ili biti zaviti? Nesigurna je, a ne mogu joj izmaći, ali Bog i ljudi zajedno mogu je učiniti ljudskom i sigurnom. U tom je i Božje i ljudsko djelovanje odlučno.

Covjek se mora već u sadašnjosti susresti s Bogom i s njim uspostaviti ispravan odnos. To je za čovjeka sudbonosno, već prema tome prihvaća li ili odbija Boga. Čovjek je akcidentalno i uvjetovano biće. On ne može sebe ni stvoriti ni ostvariti. Bez Boga, pogotovo protiv njega, ne može ništa drugo nego se vratiti u svoje izvorno ništa.

Današnja situacija

Današnja je situacija čovječanstva alarmantna. Ono hoće samo i neovisno, ne samo bez Boga nego i protiv njega, stupiti u budućnost. Ako čovjek uvijek i ne stavlja u pitanje Božju opstojnost, on često otklanja Boga kao najveću vrijednost. To je odlučno za njegovo postojanje i djelovanje i sada i u budućnosti.

Današnji čovjek prihvaća prastaru ponudu, koja je već u Edenu bila upravljena praroditeljima, da odbacujući Boga postane bogom. Tim se stubokom sve mijenja i u čovjeku i oko njega. On više nije normalan i autentičan čovjek, nego grješnik. Njegova su djela grješna, a plaća je za njih kazna. Njegova je životna atmosfera, za razliku od praiskonske i normalne, postala bitno drukčijom. U njoj se sve okreće protiv njega, te iz jednog zla srđa u drugo, od brato-umorstva posrće do Babilonskog tornja, a od njegova razorenja grne u Potop. Kraj mu je u neminovnoj katastrofi.

Srž problema

Povijest čovječanstva pokazuje da ljudi nisu nikada živjeli bez nekog božanstva. Ako su odbijali pravoga Boga, sami su sebi postavljali nekoga drugog za boga. U svakom slučaju bilo je to uvijek s čovjekovim izborom i voljom. Odakle to dolazi? Čovjek vidi da je

on i sve oko njega prolazno. Zato ga spopada strah od Ništavila. S tim istodobno u njem nastaje strastvena i odlučna volja svoj bitak i svoje pravo ja osigurati apsolutnom sigurnošću. Tako ga strah od Ništavila goni u sumnjiv pothvat i strast biti kao Bog. Ali, sve što tim postiže potvrđuje samo čovjekovu slabost, nemoć i ništetnost.

Čovjek nije kadar svoje ljudski bitak osigurati svojom snagom. Smrtno ugrožen od Ništavila i pun tjeskobe bježi od sebe i od Ništavila. Ali sve što poduzima za svoju sigurnost pretvara se protiv njega u prokletstvo i propast.

Htjeti biti bogom bez Boga konačno vodi u potpunu propast čovjekova bitka. Gradnja i razorenje Babilonskog tornja spomenik je čovjekova radikalnog otuđenja od Boga i od drugih ljudi. Neplodan je čovjekov pokušaj ispuniti svoje ništa, sam sebe stvoriti i tako postati bogom.

U Bibliji stoji: Prije nego je čovjek stvoren bio je prah. Bog ga je tako stvorio da ga je oblikovao od zemlje i udahnuo mu svoj životni dah (Post 2, 7). Nakon što je čovjek sagriješio vratio se u svoje prijašnje stanje. Iz njega se sam sobom i svojom snagom ne može izvući. Ostajući podvrgnut zemaljskim zakonima, mora se u skladu s njima ponašati. Čovjek je prah i što se više trudi od njega se oslobođiti, sve više dolaze do izražaja njegovo stanje i njegova slabost.

Čovjek misli naći izlaz iz svoje unutarnje praznine u bijegu prema naprijed. Od Boga ostavljen i sam sebi prepušten, on postaje što je i prije bio – prah.

Strah od prijetnje da bude ništa i nedostatak njegova bitka vodi čovjeka sve većim naporima da taj strah otkloni svim sredstvima koja su mu na raspolaganju. Ali, ona su tako međusobno povezana da sve što čovjek njima pokuša okreće protiv sebe. Nikako mu ne polazi za rukom pobjeći od Ništavila, koje je postalo sastavnim dijelom njegove naravi. Pobjeći od Ništavila, od kojeg se ne može rastaviti, samo je puka želja. Sve što čovjek u tom pogledu poduzima promašaj je i katastrofa.

Posljedice čovjekova stanja

Povijest dokazuje veliku čovjekovu nemoć, bespomoćnost i strah od samoga sebe, od svoga pravog bitka, da se ne sunovrati s najveće visine u provaliju. Svi pokušaji da tome izbjegne ostaju neuspješni i samo potvrđuju

i propast? To je točno budućnost 21. stoljeća, koja čovjeku ozbiljno prijeti. On uporno pokušava naći u samom sebi što može naći samo u Bogu. To je čovjekova temeljna pogreška. Sve reforme i prijedlozi koje ne nudi Bog i koji ne daju Boga, vode u novu propast i u novo razočaranje.

Grijeh

Rastava čovjeka od Boga nije praiskonsko stanje, nego učinak čovjekova slobodnog djelovanja. Čovjek je, otrovan grijehom, vra-

Povijest čovječanstva pokazuje da ljudi nisu nikada živjeli bez nekog božanstva. Ako su odbijali pravoga Boga, sami su sebi postavljali nekoga drugog za boga.

hovu međusobnom odnosu vrlo je zamraćena. Inicijativa za stvaranje novoga čovjeka i njegovo ostvarenje dolazi od Boga, njegove ljubavi, ali ta se ljubav obazire na čovjekovu slobodu i suradnju. Čovjek ne može ništa bez Boga, a Bog ne će ništa činiti bez čovjeka što se tiče čovjeka, jer ga je stvorio slobodnim. Stoga će čovjekova budućnost biti kakvu Bog hoće i kako je čovjek prihvaća ili odbija.

Položaj je današnjeg čovjeka nezavidan. Okrenut od Boga i raščovječen, ne može sam sebi pomoći, ali Bog to može i hoće. Njegov pothvat ide preko Marije, Majke Božje i Majke "svih ljudi, napose vjernika" (Drugi vatikanski sabor). Bog k ljudima šalje nju, Kraljicu apostola, da njezinim bogomajčinstvom učini svoju ljubav i volju, da spasi ljudе i da pozove sve današnje ljude da prihvate njegov plan, koji uzima u obzir osobni i opći, unutrašnji i vanjski položaj svijeta. Bog tim također potvrđuje i objavljuje temeljne vrijednosti: Boga i čovjeka. Stoga Majka Božja drži već prvoga dana ukazanja u Međugorju na svojim rukama dijete Isusa: pravoga Boga i pravoga čovjeka. Tim kaže ne samo da Bog postoji, nego da je postao i čovjekom. U Isusu se pokazuje da su Bog i čovjek najuže povezani. Oni su različiti, ali nerastavljeni. Bez te povezanosti čovjek je samo trup i svoja vlastita karikatura. Istodobno to određuje vrijednost njegovu djelovanju. *Agere sequitur esse* (djelovanje proizlazi iz biti).

Čovjek u svojoj naravi, nastanku i djelovanju ovisi potpuno o Bogu. Ta je povezanost za njega bitna. Uz tu istinu povezana je i dužnost biti ono što jest. Prema tome, čovjek može postati čovjekom samo ako je povezan s Bogom. On može samo s njim ući u budućnost, bez njega samo u Ništa.

Isusovo ukazanje na Marijinim rukama dogodilo se izvan crkve, na brdu Crnici. Tim se nesumnjivo dokazuje da se ukazanja tiču svih ljudi, a ne samo katolika. Ona imaju pred očima cijelo čovječanstvo.

Prvi razlog Gospina ukazanja s dijetetom Isusom tragična je zamjena čovječanstva, u teoriji i praksi, Boga i čovjeka. Drugi je razlog majčinska ljubav koja ne može biti ravnodušna prema katastrofalnim posljedicama te zablude po njezinu djecu. Odmah na početku svojih ukazanja Majka Božja je jasno stavila do znanja da je došla ljudima pomoći da izidu iz velikih opasnosti u koje su zapali. Stoga joj je na srcu da je ljudi prepoznaju i sve što im govori i čini prihvate kao nebesku poruku. U tom je značenje i mnogih čudesa, koja su se na Gospin zagovor zabilježile na prirodi i na ljudima u Međugorju.

Iz knjige: *Međugorje – vrata nebeska i početak boljega svijeta*, 1999.
(Svršetak u sljedećem broju)

Sveta Misa – srce i duša naše vjere, Srce svijeta i Sunce spasa (II.)

Euharistija je najveći i najsvetičiji čin i slavlje. Ona je najuzvišeniji i neprocjenjivi dar – tajna naše vjere. Njezino je djelovanje spasonosno i ima mnogostruko značenje za sve vjernike. Euharistija je izvor i vrhunac cijelokupna čovjekova vjerničkoga života i cijele Crkve. Odatle sve izvire i u Euharistiji sve nalazi svoju puninu.

fra Petar Ljubičić

Ništa ljepše ni bolje, veće ni plemenitije, uzvišenije ni savršenije nema od svete Mise. Ona je najveća i najsavršenija molitva koja se sa zemlje diže prema nebu. Sveti Pio kaže: „Prijе bi zemlja mogla postojati bez sunca, nego bez svete Mise.“

Sweta Misa ili Euharistija je sakrament nad sakramentima – tajna nad tajnama. Ona je veliko otajstvo koje u sebi nosi najsvetičiju i najuzvišeniju sadržaje naše vjere. U njoj se ostvaruje jedinstveni susret čovjeka i Boga. Ona je srce i duša naše vjere, izvor i vrhunac svega kršćanskog života.

Sweta je Misa najdragocjeniji Kristov dar nama ljudima. Euharistija je velika milosna rijeka koja izvire ispod križa, pere grješnu zemlju, duše čisti i posvećuje, liječi i spašava. Iz nje izlaze sve milosti za vjernika i Crkvu.

„Euharistija je najveći Božji dar čovječanstvu u ljubavi. Isus je taj dar, a mi smo oni koji ga primamo. Kada dostoјno primamo Euharistiju, stječemo prisniju Božju prisutnost nego li da smo s Kristom živjeli za vrijeme njegova života na zemlji, jer se primanjem Euharistije s njime potpuno združujemo. Krist je tada u nama i on je dio nas.“ (O. Robert De Grandis)

Pravi, osvjedočeni i istinski vjernik vjeruje i živi od sv. Euharistije. Nikada je ne ćemo posve shvatiti ni njezino bogatstvo dokraja iscrpsti. Zato je nužno uvijek iznova probuditi i produbljivati svoju vjerničku svijest kako bismo što bolje upoznali ono što je naj-

savršenije i najsvetičije u našem životu, kako bi u tom ozračju Kristovo otkupiteljsko djelo u nama bilo što plodonosnije i djelotvornije.

Tek u nebu ćemo shvatiti koliko je sveta Misa veliko božansko čudo. Siromašne su naše riječi da bismo mogli izreći sve ono što nam ovaj neprocjenjivi dar znači.

Darujući nam svetu Misu, Bog nam je sve darovao. Sveti Augustin veli: „Usuđujem se reći da nam Bog nije mogao više darovati, premda je svemoguć, da nije znao više dati, premda je premudar, da nije imao više dati, premda je neizmjerno bogat, kad nam je darovao i ostavio svetu Misu!“

Zato će sveti Ivan Vianney reći: „Kad bismo vrijednost svete Mise upoznali, onda bismo je s velikim zanosom i oduševljenjem zemlju, duše čisti i posvećuje, liječi i spašava. Iz nje izlaze sve milosti za vjernika i Crkvu.

Kako bismo bolje shvatili što se u misnoj žrtvi zbiva, kako bismo što pobožnije slavili svetu Misu i dostoјnije Isusa primali u svetoj prijesti, potrebno je uvijek iznova jačati svoju vjerničku svijest. Euharistija je izvor i vrhunac našega kršćanskog života i poslanja. Živeći s tom spoznajom i u tom ozračju, Kristovo će otkupiteljsko djelo u nama biti još plodonosnije i djelotvornije.

Što je za mene sveta Misa?

Kako slavim Boga svetom Misom? Zašto nam sv. Misa malo govori i još manje nas preobražava? A samo bi jedna sveta pri-

Sweta je misna žrtva najveća i najsavršenija, najmoćnija i najjača prosidbena molitva koja nadmašuje sve ostale molitve i pokore, kao i svako dobro djelo.

Snimila Lidija Parš

čest bila dovoljna da nas učini svećima. Zašto smo, uglavnom, u poodmaklim godinama života manje pobožni negoli kad smo bili mlađi?

Morali bismo svakodnevno sabranje i pobožnije svetu Misu slaviti i pričest primati te usrdnije zahvaljivati, kako to traži dinamičam milosti, narav sv. Mise i pričesti.

Zašto Božja riječ, koju slušamo ili osobno čitamo, teško silazi u dubinu naše duše?

Zašto u njoj tako rijetko nalazimo poruku Oca upravljenju svojoj djeci?

Zašto tako brzo klonemo u različitim životnim poteskoćama i budućnost predočujemo crnjom nego što će stvarno biti? Ovo su pitanja na koja bi trebalo dati odgovor.

Obično mislimo ovako: „Bio sam na Misi – sve je u redu. Pričestio sam se – te je dosta. Molio sam – što bi trebalo više?“ Najčešće se zadovoljavamo mišljem: „Bio sam na Misi!“

Odlazak na svetu Misu doista može biti obična navika.

Biti na Misi zapravo znači biti svjestan susreta s Bogom po Kristu, s Njegovom riječju, s Njim koji mi se dariva u Euharistiji, s Njegovom braćom, s cijelom Crkvom, odnosno prisustvovati osobnom odlukom, pokazati mu svjesno svoje priateljstvo, vjernost, ljubav, obogatiti se u znanju i mislosti.

Sudjelovanje na nedjeljnoj Misi mjerilo je koliko se živi vjera. Činjenica je da je dvojbeno koliko je netko katolik ili osvjedočeni vjernik ako u crkvu ne ide ni za najveće blag-

te Mise susret je ljubavi i boli s raspetim Kristom.

Odlučno i odvažno recimo: „Ja hoću ne samo ‘biti na Misi’ nego i proslaviti Boga ovom Misom, osluškivati Njegovu riječ i poziv. Ja hoću! Želim tu biti srcem, cijelim svojim bićem. Takođe me Krist želi i to od mene traži. Ako me On toliko ljubio i sebe za mene predao, onda sam pozvan odgovoriti svojim životom na tu neizmjeru ljubav. Slaveći svetu Misu srcem i potpunim predanjem, pokazujujem ponajviše ljubav svom Spasitelju.“ (Ivan Bodrožić)

„Euharistija, sakrament našega spasenja što ga je Krist izvršio na Križu, jest također hvalbena žrtva u zahvalu za djelo stvaranja. U euharistijskoj žrtvi sav stvoreni svijet, predmet Božje ljubavi, prinesen je Ocu po Kristovoj smrti i uskrsnuću. Crkva može po Kristu prinositi žrtvu hvale u zahvalu za sve što je Bog dobra, lijepa i pravedna učinio u stvorenom svijetu i u čovječanstvu“ (KKC, 1359).

Jednom je zauvijek naš Veliki Svećenik, Isus Krist, prikazao svomu nebeskom Ocu svoju životnu žrtvu na križu. Prije svoje otkupiteljske žrtve Krist je sa svojim apostolima proslavio Posljednju večeru. Dao je svojim apostolima razlomljeni kruh i čašu s vinom te rekao: „Ovo je moje tijelo (...) ovo je moja krv...“

To je ujedno bila i prva sveta Misa. Kristova muka, smrt i uskrsnuće čin su stvarnoga otkupljenja čitavoga čovječanstva u kojem je jednako nazočna prošlost, sadašnjost i budućnost. Stoga je misna žrtva na našim oltarima ponajprije spomen na Posljednju večeru i žrtvu na križu. Nije to neko prazno sjećanje i osvježavanje spomena na neki daleki događaj, nego je riječ o neprekidnom trajanju toga otkupiteljskog događaja koji se uvijek iznova obnavlja i u kojem Crkva prikazuje nebeskomu Ocu žrtvu Njegova Sina.

Tako ta jedna i jedina žrtva liturgijsko-sakramentalnom obnovom postaje i nama doступnom; postaje žrtvom Isusa Krista, koji je jednom i zauvijek prikazao jedinstvenu otkupiteljsku žrtvu, „ovdje i sada“. To je stvarna žrtva, kao što je i smrt na križu stvarna.

Kad god slavimo svetu Misu, spominjemo se svega što je Isus navijestio i učinio za nas, posebice Njegove muke, smrti i uskrsnuća.

„U euharistijskom slavlju mi Kristovo

djelo otkupljenja povezujemo sa svojom sadašnjosti i budućnosti. Krist koji je za nas umro i uskrsnuo prije više od dva tisućljeća,

na sakramentalni način prožima i nas u svakom euharistijskom slavlju otajstvom svoga otkupljenja i pridružuje nas sebi i svome Ocu u Duhu Svetom u to otajstvo otkupljenja. Čini nas suradnicima na našem spasenju i spasenju čitavoga svijeta. Ispunjajući se u euharistijskom slavlju Kristovim otajstvom, mi se prožimamo snažnom nadom da ćemo Krista, kojeg sad u otajstvu susrećemo i primamo, konačno jednom susresti oči u oči, ali u slavi njegova drugog dolaska.“ (Ivan Zirdum – Mato Sakač, Euharistija, str. 18)

Poglavitno je potrebno čvrsto i istinski vjerovati da je sveta Misa naš radosni susret s Kristom uskrsnulim.

Kad god slavimo svetu Misu, Isus s nama ostvaruje svoje otajstveno žrtvovanje. U svakoj se svetoj Misi Krist za nas žrtvuje i pokazuje nam svoju ljubav koja ga je vodila da prigli križ i ponese ga na Kalvariju pa tu u velikoj muci i tjeskobi umre na križu, a treći dan slavno uskrse.

„Euharistija je predokus punine nebeskog dara, predokus buduće slave, savršenog i potpunog ispunjenja koje će biti u vječnosti

Milosno vrijeme

Pred nama je 31. obljetnica ukazanja Kraljice Mira, dan kad se broj hodočasnika u Međugorju višestruko povećava. Mnogi vjernici, poglavito iz okolice i Hrvatske, uoči obljetnice dolaze pješice pa puteljci i ceste podsjećaju na one prve dane: mnogi i bosonogi, s krunicom u ruci, sa žuljevima na nogama ali radosna srca dolaze Majci, ispovijedaju se i sudjeluju na sv. Misi. Naravno, premda umorni, ne će izostaviti odlazak na Podbrdo i Križevac, još jednom zahvaliti za sve milosti koje su primili po Marijinu zagovoru.

Ivan Bor

Godine iza nas, trideset jedna, vrijeme su milosti, kako nam često u poruci govori Gospa. I kroz cijelo nas to vrijeme Kraljica Mira poziva da molimo, postimo i obraćamo se kako bismo bili svjesni te milosti i išli putem njezina Sina.

Kod kuće

Svećenici u isповjedaonici posebno, ali i mještani koji od prvih dana susreću hodočasnike i, kao svjedoci i ljudi njima na usluzi, ili tek slučajni sugovornici mogu svednevice svjedočiti jednu hodočasničku konstantu: većina će ih kazati da se u međugorskoj župi osjećaju kao kod kuće. To ne iznenađuje od onih koji su hodočastili deset, dvadeset, trideset ili tko znade koliko puta, ali to isto svjedoče i oni koji su kod Kraljice Mira prvi put, kao što u ovom broju svjedoče hodočasnici iz Grčke, ili pravoslavni hodočasnici iz Izraela, ili svećenik iz Konga koji je prije nekoliko dana četiri dana molio u Međugorju. Svi su, kažu, osjetili da su pozvani doći i, također, već za boravka u Međugorju odlučuju doći opet. A u svijetu je gospodarska kriza, sve više ljudi ostaje bez posla, ali ih to ne obeshrabruje.

Suze

Prihvaćeni od prvih dana, ne kao stranci nego kao najbliži prijatelji, kao braća i sestre, duboko doživljavaju milost o kojoj Majka govori: svom domu vratili su se ispunjena srca i nastavili su moliti za one koje su susreli, koji su svjedočili život na koji Gospa poziva.

Kad govore o motivima dolaska, o molitvi krunice i sv. Misi, o klanjanju Presvetom oltarskom sakramantu, u očima mnogog hodočasnika zablistaju suze. Riječ je ponajčešće o suzama radosnicama, suzama koje umivaju dušu i srce, cijelu nutrinu. Ne suze oči samo ranjenima ili samo ženama ili samo starijima! Jednako, i često, vidljive su i u očima mlađih, upravo te izlječujuće suze. Ovdje su, kažu, shvatili koliko ih razdire nemir i svađa u obi-

telji, udaljenost od Boga i svojih bližnjih, svakidašnja žurba za stjecanjem, osamljenost... I vraćaju se preporođeni, izlječeni, spremni nastaviti moliti u obitelji i molitvenim skupinama preko kojih ostaju bliski Međugorju i Gospinim porukama.

Škola molitve

Ovdje sam naučio moliti krunicu; ovdje sam prvi put molila pred Presvetim; ovdje sam

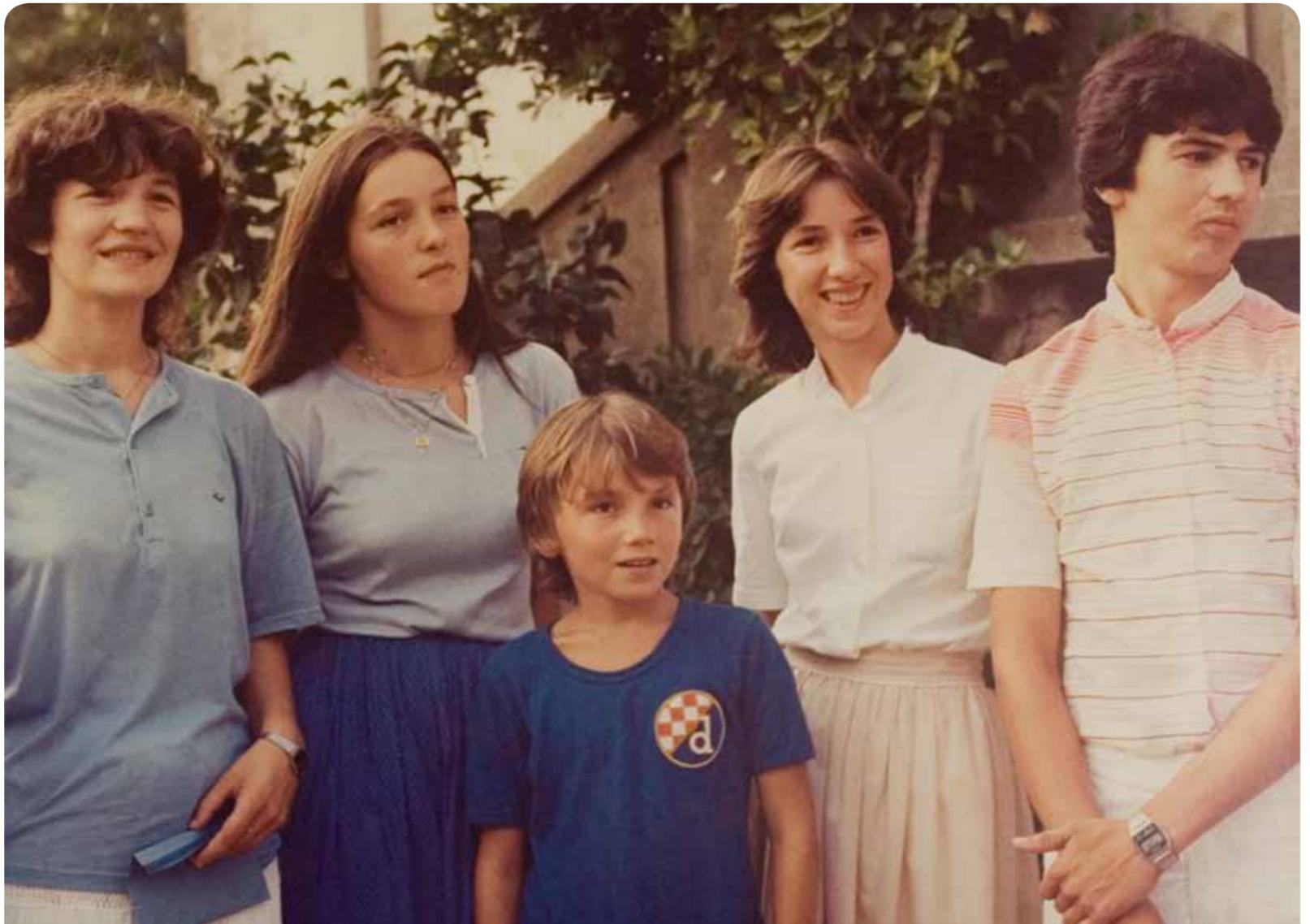
se ispovjedio nakon trideset godina; na Križevcu sam se pomirio s čovjekom kojeg sam htio ubiti; na Podbrdu sam osjetila da moram prestati uzimati drogu; nakon Mise sam progledala; došao sam kao turist, a vraćam se kao vjernik... Tko znade koliko su još takvih i sličnih svjedočanstava izrekli međugorski hodočasnici! Svima je zajedničko da mjesto Kraljice Mira doživljavaju isповjednicom svijeta i jedinstvenom školom mo-

litve koju je 24. lipnja 1981. otvorila Majka Božja i u nju neprestano poziva.

Vidioci

Njih šestero – Ivanka Ivanković, Mirjana Dragićević, Vicka Ivanković, Marija Pavlović, Jakov Čolo i Ivan Dragićević – nisu mogli ni pomisliti koliko će se dugo Gospa ukazivati. O tome, vjerojatno, nisu ni razmišljali već su, od tih prvih dana, radosno svjedočili: Gospa traži molitvu, mir, obraćenje, post, pokoru; Gospa nas poziva na sv. Misu i ispovijed; Gospa je poručila da se ne bojimo...

I nisu se bojali. Unatoč svim pokušajima da ih se odvraći od priča o ukazanju, vidioci svjedoče i prenose riječi Kraljice Mira. Unatoč policijskim privodenjima vidjelaca i susjeda, unatoč uhićenjima svećenika i zatvaranju župnika, unatoč zabranjenoj odlasku na Podbrdo i Križevac – oni do dan-danas ustrajno prenose Gospinu riječ i njezin poziv, a Bijakovići i Međugorje, kao mjesto molitve, ostaju otvoreni svima koji traže Boga. A ima li boljeg puta da ga nademo negoli je put kojim nas vodi njegova Majka!

Mirjana Dragićević-Soldo (2.)

Pokušat ću vam reći ono što mislim da je najvažnije, što bih željela da u svojim srcima ponesete svojim domovima, svojim obiteljima.

Imala sam svakidašnja ukazanja od 24. lipnja 1981. do Božića 1982. Tada sam dobila desetu tajnu i Gospa mi je rekla da više ne ću imati ukazanja svaki dan. Rekla mi je da će to biti jedanput godišnje, svakoga 18. ožujka, i da ću to ukazanje imati dok sam god živa. Jednako tako mi je rekla i da ću imati izvanredna ukazanja, a ta su počela 2. kolovoza 1987. i traju i dan-danas, i ne znam dokle ću ih imati. Ta ukazanja svakoga drugog u mjesecu molitva su za nevjernike, samo Gospa nikad nije rekla „nevjerljivi“, jer kad kažeš „nevjerljivi“, onda si nekoga već osudio. Gospa kaže, za one koji još nisu osjetili ljubav Božju. Ona ih tako zove. Ona tra-

ži od nas da u svoje svakidašnje molitve na prvo mjesto stavimo molitve za mir, jer da većina ružnih stvari koje se događaju u svijetu – ratovi, razvodi, droga, abortusi – dolazi od nevjernika, i zato ona kaže: „Djeco moja, kad vi molite za njih, vi molite za sebe i za svoju budućnost.“ Osim naše molitve, ona traži da budemo primjer, a to ne znači ići i propovijedati drugima, kritizirati druge, suditi druge. To znači svojim im životom pokazati da imamo Boga i ljubav Božju, pokazati im da smo drugačiji, a to – kako sam ja shvatila Gospinu poruku – opet ne znači da trebamo samo šutjeti. Mislim da je ona htjela reći da molimo prije nego što išta kažemo, jer ako molimo, kroz nas će Isus govoriti, a ako ne molimo i samo propovijedamo drugima, naše će riječi biti prazne i učiniti ćemo suprotno. Gospa traži od nas da ta molitva, molitva za nevjernike, bude na vrhu svih naših molitava.

Znanstveno istraživanje francuskog mariologa Renéa Laurentina iz 1984. godine

Javlja li se Gospa u Međugorju

René Laurentin – francuski katolički teolog svjetskog glasa, stručnjak na II. vatikanskom saboru, specijalist za crkveni nauk o Blaženoj Djevici Mariji, istraživač Gospinih ukazanja u Lurd i po drugim mjestima, pisac brojnih znanstvenih knjiga o Crkvi, o Mariji i suvremenim duhovnim gibanjima – pohodio je u prosincu 1983. Međugorje da bi tamošnja viđenja, o kojima se pročulo širom svijeta, podvrgao kritičkom znanstvenom istraživanju. Pripremivši o tome knjigu na francuskom jeziku, zaželio je o svojim istraživanjima i zaključcima izvestiti i crkvenu javnost u našoj zemlji.

René Laurentin

Zašto sam bio u Međugorju? Zašto sam u Francuskoj objavio knjigu o tim ukazanjima? Je li se Gospa u Međugorju ukazala? (...)

Pošao sam u Međugorje u prvom redu kao specijalist za Lurd, kao pisac više od 20 knjiga o povijesti onih ukazanja, kao povjesničar takvih događanja u Ulici du Bac (1830.), u Pontmainu (1871.) i drugih ukazanja. Treba razumjeti da povjesničar, nakon što je 30 godina svoga života proveo proučavajući ukazanja iz dokumenata, želi tako nešto vidjeti uživo te prosudjivati na temelju same stvarnosti.

Nakon brojnih razgovora s onima koji su tamo putovali, zatim s ljudima iz Jugoslavije što ih susretah u Rimu ili na Mariološkom kongresu na Malti, ne mogoh lako zatomiti svoje zanimanje za Međugorje, unatoč bojazni što ih ukazanja redovito izazivaju kako u Crkvi tako i u državi. U Lurd je Bernardica imala nevolj s policijom, a drhtala je i pred svojim župnikom. U Contrizinu je general de Charette povukao sablju na vidjelicu Terezu optužujući je kao lažljivcu.

Dolazeći u Međugorje bio sam svjestan da se nalazim pred pojmom koja još nije dovršena i o kojoj Crkva nije izrekla svoj sud. Biskup koga sam izvjestio o svom dolasku upozorio me na kritički oprez.

Bijah, dakle, prožet stećenim nepovjerenjem prije nego što sam po prvi put, 24. prosinca 1983., ušao u malu prostoriju nasuprot sakristiji župne crkve gdje se viđenja diskretno događaju dok župljeni i hodočasnici u crkvi mole krunicu pripremajući se na svagdanju Misu.

Toga 24. prosinca malo prije 6 sati navečer, na završetku svakidašnje krunice, vidioci su tiho napustili crkvenu ladu i ušli u spomenutu malu prostoriju. To je rješenje prihvaćeno da bi se izbjeglo svako izazivanje s obzirom na vlasti, ali također u skladu s onim pravilom vjerovanja koje glasi: „Blago

Dr. Stopar se četiri puta u razdoblju od pet do deset dana postavlja između vidjelaca i ukazanja. Vidioci se ne smetoše. Zamijetiše samo svojevrsno sivilo između sebe i Gospe.

onima koji ne vidješ ali vjeroavaše.“ Župljeni Međugorja rado prihvataju to lišavanje. Uče se živjeti u čistoj vjeri.

Toga dana bilo je ondje pet mlađih, jer je šesta, Mirjana, prestala imati viđenja. Na-

kon što joj je priopćila posljednju, desetu tajnu, koja će, zajedno s drugima biti otkrivena tek na kraju ukazivanja (što je zacijelo blizu), Djevica joj je – kako ona kaže – rekla neka se vrati u redovito stanje, u noćvjere. Ona se najprije osjetila prikracenom, u sebi praznom, ali je ubrzo to prihvatala duboko u sebi. To je, prema načelima duhovnog života, dobar znak.

Petero vidjelaca: Vicka, Jakov, Ivanka, Marija i Ivan započeše dakle moliti. Najednom, vrlo živo, baciše se na koljena, svaki prema svojoj dobi i svojoj čudi. Lica im se obasjaše radošću, opet svakom prema njezinoj naravi: Vicka, najotvorenija među vidiocima, ushićeno se smiješi. Ivan, najpovučeniji, obuzet je kontemplacijom, dubokom, osobnom. Jakov, jedanaest mu je godina, kao da svojim napetim smirenim licem požudno upija ono što gleda.

Ne imadoh čime pothraniti svoje kritičke pretpostavke. Ni traga uz nemirujućim simptomima. Ničeg kataleptičkog (grčevito ukočenog) u tim međugorskim zanosima, ni napetosti, ni krivljenja, ni izvrtanja šije (histički stav), što me je bilo šokiralo u viđenjima u Garabandalu (premda ne želim izreći konačnoga suda o tom slučaju koji je silno zamršen). Potresno iskustvo za povjesničara u susretu sa životom stvarnošću. Arhivi su samo pepeo života. Bio sam ohrabren, okrijepljen, mnogo sam naučio. Kao primjer navodim da sam uspoređujući svoje fotografije od 23., 24. i 20. prosinca 1983. u Međugorju s takvim fotografijama iz prijašnjih godina, mogao, čini mi se, zamijetiti određeno stupnjevanje. Prilikom prvih ukazanja vidioci izgledaju više uzbudeni, napeti, kao prenenraženi tim dodirom s drugim svijetom. Da-nas su se u tom iskustvu udomačili: opušteni su, vedriji, u zanosu posve naravniji. Taj sam dojam priopćio dr. Stoparu, slovenskom neuropsihijatru i psihologu, koji je član Lurdskog međunarodnog liječničkog vijeća. Po-

tvrdio je tu dijagnozu. No, bilo bi neprilično ići u pojedinosti.

Ti zanos su me se dojmili zbog sljedećih pozitivnih obilježja:

1. Zanos počinje posve istodobno. Međutim, vidioci, koji su poredani jedan do drugoga, teško bi jedan drugomu mogli dati znak. Ništa takvoga nikada nije ni primjećeno. Očito je riječ o opažanju nečega što je izvan njih, što opažaju zajednički, što izaziva njihovu radost i njihovo padanje na koljena koje je tako raznoliko prema njihovim temperamentima. Njihovi se pogledi stječu prema jednoj točki. Ivan, koji je najviši, gleda malo iznad ravnine obzorja, ali mali Jakov, kojemu je glava gotovo u razini oltara, gleda prema gore, približno pod kutom od 45 stupnjeva. Ono što vide posve je blizu.

2. Od tog časa njihovi se glasovi ne čuju. Ipak živahno razgovaraju s pojmom koju vide, ponajviše Vicka. Kod Ivana, seoskog mladića od 17 godina, prevladava štuljiva kontemplacija te me on podsjeća na onog župljana Arškog Župnika koji je svoju molitvu opisivao riječima: „On me gleda, ja ga gledam.“

3. Oni, vidioci, odsječeni su od vanjskoga svijeta, i to me podsjeća na riječi kojima je Alfonse Ratisbone opisao jedinu ekstazu u svom životu koju je doživio u crkvi u koju je došao kao znatiželjni turist: „Zahvatilo me neizrecivo uzbuđenje. Podigao sam oči. Cijelo je zdanje pred mnom iščezlo. Kao da se sva svjetlost sakupila u jednu kapelu, a usred nje pojavila se stoeći na oltaru velika blistava veličanstvena i nježna Djevica Marija, onakva kakva je na medaljici“.

Da bi mi pokazao tu pojedinost, župnik Tomislav Pervan podigao je maloga Jakova, malo ga prodrmao i spustio natrag, ali se nije primjetilo da mali to opaža. Poslije viđenja pitao ga je: „Što si mislio kad sam te podigao?“ Jakov se začudio. Nije primjetio ništa. Tako je bilo i s jednom od vidjelica kojoj su pomicali ruku. To je, dakle, neka druga razina. Gledanje ukazanja uvjetovano je prekidom veza s vanjskim svijetom. Izvješnina praznina priprema uključivanje otajstvene informacije, koju bez sumnje ne može otkriti nikoje znanstveno sredstvo. Budući da oni koji nisu vidioci ne vide Djevicu iznad oltara, može se reći kako je govorio svećenik-lječnik Mare Oraison: „Kad ljudi kažu da negde vide ono što ja ne vidim, ja to, klinički, zovem halucinacijom.“ To, međutim, znači odviše pojednostaviti problem spoznaje i ignorirati osobitost pojave koja s više gledišta (prekid osjetilnog opažanja, lagano ubrzanje disanja i kucanja srca, itd.) zavrjeđuje mnogo promišljeniji medicinski pristup, koji nije baš poželjan jer može pore-

Vidioci na prvu obljetnicu ukazanja

Gdje se Gospa ukazuje, ona ne „silazi“ poput svemirskog broda s nekog planeta. Ne poduzima ona putovanje kroz prostor. Ne dolazi iz našega svemira, nego iz Slave gdje je Bog mjerilo. Udaljenost između nas i njezina proslavljenja tijela nije prostornog, nego vremenskog reda.

metiti ozračje ukazanja, ali je ipak moguć, budući da vidioci ne osjećaju što se oko njih događa, kao što Bernardica nije osjećala plamen svjeće pod svojim prstom. Dr. Stopar se četiri puta u razdoblju od pet do deset dana postavlja između vidjelaca i ukazanja. Vidioci se ne smetoše. Zamijetiše samo svojevrsno sivilo između sebe i Gospe.

4. Vidioci kažu s najvećom jasnoćom da gledaju Gospu kao stvarnu osobu (stvarniju od osoba oko njih). Kažu: „Možemo je dotaknuti!“

U svojoj knjizi tumačim razloge za prihvatanje njihova izvješća. Gdje se Gospa ukazuje, ona ne „silazi“ poput svemirskog broda s nekog planeta. Ne poduzima ona putovanje kroz prostor. Ne dolazi iz našega svemira, nego iz Slave gdje je Bog mjerilo. Udaljenost između nas i njezina proslavljenja tijela nije prostornog, nego vremenskog reda. Mi smo u vremenu: suslijedno trajanje. Ona je u vječnosti: trajanje Božje istodobnosti. Naše je, dakle, trajanje uključeno u Božju istodobnost, te se Marija može u njemu pokazati, ali načinom nezasluženog, otajstvenog dara. Držim da se slika ukazanja ne stvara na mrežnici, u oku vidioca, baš kao ni na mojoj.

To, međutim, ne znači da bi viđenje bilo subjektivno. Valja shvatiti da svako opažanje, i ono najredovitije, uključuje određeni subjektivni dodir s objektom. Ako ja vidim pred sobom zeleno stablo, to je zbog toga što njegovo lišće šalje titrare (bezbojne titrare) određene duljinom valova svjetlosti) koji pogadaju moju mrežnicu te nervni podražaj (fizičko-kemijski električnog tipa), prenositi informaciju do mozgovnog središta vida. Ondje se događa dešifriranje primjeljnog znaka tako da ja opažam kako je stablo zeleno. Složena sredstva opažanja (titrari, poticaji u živcima, sve bezbojno) samo su naličje moje spoznaje koja je doista objektivna, budući da mi sve to doživljavamo u bojama, s izuzetkom bolesti vida kao što je daltonizam. Materijalni dodir osjetilne spoznaje nije jedina mogućnost stvarne spoznaje. Krist ili Djevica mogu nam se priopćiti na način koji nije ništa manje stvaran, čak je mnogo stvarniji, kako to primjećuju vidioci. Tu hipotezu podrobnejše razlažem u svojoj knjizi.

(Objavljeno u Glasu Koncila 19. veljače 1984; broj 4, str. 7)
(Nastavak u sljedećem broju)

Bitne značajke međugorske duhovnosti – međugorske poruke (VI.)

Molba za oproštenje duga jedina je vezana uz nekakav preduvjet: da mi otpuštamo svojim dužnicima. Što bude dublja naša svijest o vlastitoj grješnosti i veličini duga za koji molimo od Boga oproštenje, to lakše će nam biti prihvatići činjenicu da ima i onih koji su se o nas ogriješili a koji očekuju da im oprostimo.

fra Ivan Dugandžić

Kruh naš svagdanji daj nam danas

Jasno je da molbu za kruh svagdanji ne treba učiniti za njega. Naprotiv, on je pozvan svoje sile usmjeriti u ono najvažnije: *Zato najprije tražite kraljevstvo Božje i njegovu pravednost, a to će vam se nadodati* (Mt 6,31-33).

Dakle, molitva za kruh svagdanji pretpostavlja čvrstu vjeru da se Bog brine za čovjeka, a čovjek koji se tjeskobno brine za svoju budućnost pokazuje manjak vjere. Očenaš je neizravna kritika današnjeg vremena u kojem dominira pohlepa i nezasitnost. Dok jedni bezočno gomilaju svoje bogatstvo, sve se više povećava broj onih kojima tako otimaju kruh svagdanji. Nije problem suvremenog siromaštva u tome što zemlja ne bi mogla svim ljudima osigurati kruh, nego u beščutnosti srca onih koji nepotrebno gomilaju bogatstvo, tražeći svoju sigurnost u njemu a ne u Bogu.

Takav stav potvrđen je u Isusovu pozivu da se čovjek pouzda u Providnost. Taj poziv u Govoru na gori slijedi malo poslije Očenaša. Upozoravajući na ptice koje Bog hrani i ljiljane poljske koje odijeva, Isus prvo naglašava kako je čovjek u Božjim očima vrjedniji od njih, da bi onda odlučno pozvao: *Ne brinite se tjeskobno i ne gorovite: što ćemo jesti, ili što ćemo piti, ili u što ćemo se obući! – to sve traže pogani – jer zna Otac vaš nebeski da vam je to sve potrebno.* No pouzdanje u Oca nebeskog za Isusova učenika nipošto ne znači oblik pa-

Problem oproštenja grijeha nikad nije na Božjoj strani; on može biti samo na strani čovjeka koji ne vidi svoj grijeh. To je posebno slučaj u našem vremenu, koje sve više gubi osjećaj za grijeh i krivnju, pa su mnogi ljudi u vlastitim očima bezgrješni.

Foto Đani

sivnog ponašanja u očekivanju da će Bog sve učiniti za njega. Naprotiv, on je pozvan svoje sile usmjeriti u ono najvažnije: *Zato najprije tražite kraljevstvo Božje i njegovu pravednost, a to će vam se nadodati* (Mt 6,31-33).

Opća grješnost ljudi pred Bogom proizlazi iz Isusove prve riječi upućene njegovim slušateljima: *Obratite se i vjerujte Radosnoj vijesti* (Mk 1,15). A Evangelje je Radosna vijest zato što govori o dobrom Bogu, za koga je već starozavjetni prorok jamčio da je Bog koji prašta krivnju, koji grijeh opršta i prelazi preko prekršaja (Mih 7,18), a Isus ga je prikazao kao dobrog Oca koji grli sina povratnika i slavi njegov povratak (Lk 15). U njegovo ime on sam jamči: *Nisam došao da zovem pravednike, nego grješnike* (Mk 2,17).

Problem oproštenja grijeha nikad nije na Božjoj strani; on može biti samo na strani čovjeka koji ne vidi svoj grijeh. To je posebno slučaj u našem vremenu, koje sve više gubi osjećaj za grijeh i krivnju, pa su mnogi ljudi u vlastitim očima bezgrješni. To potvrđuje jedna suvremena obraćenica koja iskreno priznaje da joj je u njezinu traženju puta k Bogu bilo najteže priznati da je grješnica. Kad je naučila moliti Zdravomariju, svidjela joj se ta molitva, ali joj nikako nije htjelo preko usana: *moli za nas grješnike.* Nikakva joj poteškoća ne bi bila moliti: *Sveta Marija, Majko Božja moli za nas – sada i na času smrti naše.* No trebalo je izgovoriti i grješnike. I tek kad joj je to uspjelo, osjetila je da je pao teret s nje.

Gospa zato podsjeća da *Svemogući i danas pati zbog vaših grijeha* (29. 3. 84.), da je grijeh zavladao ovom zemljom (13. 9. 84.), pa zato trajno poziva na molitvu za obraće-

nje grješnika (2. 8. 84.; 25. 3. 99.), podsjećajući da je ovo vrijeme milosti koje vam Bog daje (25. 2. 2000.). Ako smo toga svjesni, naša molba za oproštenje grijeha urodit će mirom i radošću srca izmirena s Bogom.

Kako i mi otpuštamo dužnicima našim

Molba za oproštenje duga jedina je vezana uz nekakav preduvjet: da mi otpuštamo svojim dužnicima. Što bude dublja naša svijest o vlastitoj grješnosti i veličini duga za koji molimo od Boga oproštenje, to lakše će nam biti prihvatići činjenicu da ima i onih koji su se o nas ogriješili, a koji očekuju da im oprostimo. Na tu potrebu Isus je podsjetio pričajući priču o nemilosrdnom dužniku, kojemu je oprošten velik dug, a on poslije toga nije bio spremjan oprostiti zanemarivo malen dug svome drugu (usp. Mt 18,23-35).

I tu nam Gospa dolazi u susret kao dobra Majka i brižna odgojiteljica kad upućuje svoju poruku: *Ja sam Majka, pa iako osjećam bol za svakim koji odluta, lako oprštam i veselim se svakom djetetu koji mi se obrati* (14. 11. 85.). U jednoj drugoj poruci podsjeća kako je nemoguće ostvariti njezinu prvu poruku, poziv na mir i pomirenje, ako se u ljubavi ne oprosti drugomu: *Draga djeco, bez ljubavi ne možete živjeti mir. Plod mira je ljubav, a plod ljubavi praštanje.* Ja sam s vama i sve vaš pozivam, dječice, da najprije praštate u obitelji, a onda ćete moći praštati drugima (25. 1. 96.).

Osim što su u ovoj poruci divno povezane tri velike teme: mir, ljubav, praštanje, znakovito je da Gospa posebice naglašava obitelj kao mjesto praštanja. Zašto su u mnogim obiteljima zatrovani odnosi, zašto se supružnici me-

đusobno optužuju i nemilosrdno ranjavaju, zašto tolika otudenost između roditelja i djece? Zato što se ne vidi vlastiti grijeh i ne traži oproštenje od drugoga niti ima spremnosti drugomu oprostiti. A plod svega je nemir koji sve izjeda. Zašto dopustiti to u župi koju Gospa posebno ljubi i u kojoj, njezinim posredovanjem, mir nalaze ljudi iz svega svijeta?

I ne uvedi nas u napast

S molbom Bogu da nas ne uvede u napast povezana je stanovita poteškoća. Oduvijek je bilo ljudi koji se pitaju: Kakav je to Bog koji je spremjan izložiti nas napasti da bismo se izgubili? Uz to je povezano pitanje prijevoda teksta: Što je Isus mislio kad je formulišao taj zaziv, je li njegova misao dobro prevedena? Prije desetak godina o tome se toliko raspravljalo, da je i u našem dnevnom tisku objavljeno kako će se mijenjati dosadašnji tekst Očenaša (Mt 6,13; usp. Lk 11,4) i kako će ga zamijeniti novi koji će glasiti: *Ne napusti nas u napasti, osloboди nas od Zla* (Jutarnji list, 16. 6. 2002., str. 11).

Ta senzacionalna vijest uznemirila je mnoge jednostavne vjernike koji ne znaju ništa o poteškoćama prevodenja s izvornog jezika i kojima je naučeni tekst svetinja koja se ne smije dirati. Oni upućeniji pitaju se, ima li predložena promjena stvarno uporište u biblijskom tekstu ili je samo smiona i slobodna interpretacija, potaknuta poteškoćom razumijevanja dosadašnjeg prijevoda.

Poteškoća postoji i nju su osjetili već i neki novozavjetni autori. Tako, primjerice, u Jakovljevoj Poslanici čitamo: *Neka nitko u napasti ne rekne: 'Bog me napastuje'.* Ta Bog ne može biti napastovan na zlo, i ne napastuje nikoga. Nego svakoga napastuje njegova požuda koja ga privlači i mami (Jak 1,13-14). Očito je da pisac poslanice želi zaštiti Božju svetost od nečijeg krivog shvaćanja da on navodi čovjeka na grijeh, što je protivno Božjem biću. I Didahe, Učenje dvanaestorce apostola, spis iz vremena prve Crkve, započa poteškoću pa nudi svoju inačicu: *Provedi nas mimo kušnje* (Did 8,2). Crkveni oci poslije toga nastoje istaknuti razliku između opće kušnje kojom Bog podlaže čovjeka i navođenja na grijeh što je njemu strano.

Značenje i smisao kušnje u Bibliji

Stari zavjet, polazeći od apsolutne Božje moći i vlasti, pripisuje Bogu i kušnje kroz koje čovjek prolazi. Starozavjetni vjernik je uvjeren da Jahve proniče (kuša) pravedna i nepravedna (Ps 11,5). Ali jednak tako on odbija i svaku pomisao na to, da bi Bog bio uzrok čovjekova grijeha. Mudri Sirah govori: *Ne reci: 'Od Boga je grijeh moj', jer što on mrzi, nikad ne čini. I ne reci: 'On me zavede', jer njemu grješnici ne*

trebaju... On je sam u početku stvorio čovjeka i prepustio ga slobodnoj volji njegovoj. Ako hoćeš, možeš držati zapovijedi, u tvojoj je moći da budeš vjeran (Sir 15,11-15).

Cilj kušnje kroz koju Bog vodi čovjeka uviđek je pozitivan, da se čovjek dokaže u vjernosti Bogu i da se očituje razlika u odnosu na bezboće (usp. Mudr 11,9-11), da se pokažu prokušani (1 Kor 11,19; 2 Kor 2,9; Rim 16,10). Zato Bog kuša Abrahama, da vidi hoće li se držati njegove riječi (Post 22,1sl.). Treba reći da uvjerenost starozavjetnog pravednika u svoju vjernost Bogu može katkad biti i preuzetna, kao primjerice kad mu se psalmist obraća molbom: *Ispitaj me, Jahve, iskušaj me...* (Ps 26,2). Ipak, to je uvijek nošeno uvjerenjem da Bog nikoga ne će navoditi na zlo, već samo provjeriti njegovu vjernost.

Što je Isus želio?

I Isus je polazio od takve slike o Bogu kod svojih slušatelja kad ih je učio Očenaš, ali je zacijelo polazio i od ikustva vlastite kušnje u kojoj ga nije kušao Bog nego davao (usp. Lk 4,1-13), koji će, uz Božje dopuštenje, i učenike rešetati kao pšenicu (Lk 22,31sl.). Poznajući ljudsku slabost, Isus ne traži od svojih učenika preuzetu uvjerenost psalmista, nego ih uči moliti da ih Bog poštodi kušnje. Ako u tom zazivu i ima neke nejasnoće s obzirom na Božju ulogu, sljedeći zaziv: *nego izbavi nas od zla* to posve ispravlja i ublažuje.

Ipak, treba spomenuti da je i uz taj zaziv vezana stanovita poteškoća, ali posve druge naravi. Budući da izvorni grčki tekst stoji u genitivu koji je jednak za muški i srednji rod: *apo tou poneron*, nije lako reći što se pod tim podrazumejava: zlo u osobnom obliku, dakle Zli, Sotona, ili zlo u općem smislu. Budući da je prva mogućnost bila posve neuobičajena u židovstvu Isusova vremena, većina tumača ipak polazi od toga je u pitanju zlo u općem smislu, ali posebno ono koje dolazi iz čovjekove nutrine, iz njegovih neurednih sklonosti i poriva, što dolazi do izražaja i u spominjanom tekstu Jak 1,13.

Smisao je dakle šestog i sedmog zaziva Očenaša u traženju od Boga da njegov molitljiv je bude kušan do te mjere, kad više gotovo sigurno ne bi izdržao kušnju. Uspoređujući kušnje kroz koje prolazi kršćanska zajednica u Korintu s kušnjama naroda Izraela u pustinji, Pavao poručuje: *Ta vjeran je Bog: ne će pustiti da budete kušani preko svojih sila, nego će s kušnjom dati i ishod da možete izdržati* (1 Kor 10,13). U tom duhu i Gospa hrabri župu koju je izabrala da izdrži u kušnjama: *Ovi dana sotona želi omesti moje planove. Molite da se ne ostvari njegov plan. Ja ću moliti svoga Sina Isusa da vam da milost da osjetite u kušnji sotone Isusovu pobedu* (12. 7. 84.).

PAPINE RIJEČI KOJE JE TREBAO IZGOVORITI U SVETIŠTU LA VERA 13. SVIBNJA 2012.

Križ – opipljivi znak ljubavi, mjera Božje dobrote i milosrđa

Kontempliranje Raspetoga čin je uma, ali je nemoguće vinuti se do krajnjih visina bez snage srca i ljubavi...

Priredio fra Tomislav Pervan

Papa se 13. svibnja zaputio helikopterom na jednodnevni pohod Toscani, bio je u Arezzu gdje je slavio svetu Misu, a namjeravao je pohoditi i franjevačko svetište La Vernu, gdje je sv. Franjo primio svete rane. Međutim, zbog loša vremena pohod je izostao. Donosimo temeljne misli koje je namjeravao uputiti franjevcima, franjevkama, klarisama, svima nazočnim:

Promišljati Kristov Križ! Meditirati, kontemplirati. Stigli smo kao hodočasnici u Sasso Spicco na La Vernu gdje je "dvije godine prije svoje smrti" (Toma Čelanski, Vita Prima, III, 94) sveti Franjo primio na svome tijelu rane slavne muke Krista raspetoga. Franjin put naslijedovanja Raspetoga doveo ga je do jedinstva sa samim Gospodinom u tolikoj mjeri, iznutra i izvana, da je i izvana, na

tijelu bio svomu Gospodinu suočljen. Vrhunski čin ljubavi iskazao nam je Gospodin na križu. Bijaše to za Franju put koji je započeo u San Damianu, ispred Raspetoga, koga je promatrao srcem i umom. I nastavio je cijelogova života promatrati i meditirati Križ na tome svetom mjestu koje je tolikima postalo mjesto i putokaz svetosti i posvećenja, tijekom osam stoljeća. Nebrojeni su pred tim Raspetim u San Damianu klečali, u molitvi, tišini, sabranosti.

Slavni Kristov Križ sažimlje u sebi patnje cijelogova svijeta, ali je križ opipljivi znak ljubavi, mjera Božje dobrote i milosrđa prema čovjeku. Na ovome mjestu svi smo mi pozvani ponovno otkriti nadnaravnu dimenziju života, podignuti svoje srce i oči gore, vinuti se iznad prolaznoga, vratiti se u krajnjoj

predanosti Gospodinu, slobodna srca, u savršenoj radosti, promišljajući, kontemplirajući Raspetoga kako bi nas on mogao raniti svojom ljubavlju.

"Svemođuci, svevišnji, predobri Gospodine. Tvoja je slava, hvala i čast, i svaki blagoslov", započinje Franjo svoj Hvalospjev Sunca. Franjo je dopustio da bude prožgan svjetлом Božje ljubavi, kako bi odražavao u svijetu ljepotu otkupljena čovjeka i stvorena, da bi ta ljepota odražavala sjaj Kristova lica kao što je mjesecjeva svjetlost odraz sunčeva sjaja. Krv Raspetoga koja teče sa slavog Križa oživljuje sasušene Adamove kosti u svakome od nas, da bi svatko od nas ponovo otkrio radost zapućivanja na stazu svetosti, penjući se u visine, prema Gospodinu. S ovoga svetoga i blagoslovljena mjesta sjedinjujemo se u molitvi sa svim franjevcima na cijelom svijetu: "Klanjam ti se, Kriste, i blagoslivljam tebe, jer si svojim svetim Križem otkupio cijeli svijet".

Zahvaćeni smo Kristovom ljubavlju. Ne možemo se popeti na La Vernu a da se ne prepustimo da nas do kraja apsorbira molitva svetoga Franje: "Žarka i slatka sila tvoje ljubavi, molim te Gospodine, neka obuzme moj um i moje srce i neka ga odijeli od svega, što je pod nebom, da umrem od ljubavi ljubeći tebe, koji si se udostojao umrijeti od ljubavi ljubeći mene" (sv. Franjo, Molitva "Absorbeat"). Kontemplacija Raspetoga čin je čovjekova uma, ali je nemoguće vinuti se u visine bez snage ljubavi. Na La Verni, tome svetome mjestu, brat Bonaventura iz Bagno-regia – dični sin svetoga Franje – napisao je svoj Put duha k Bogu – *Itinerarium mentis in Deum* pokazujući nam put kojim nam je ići kako bismo se vinuli u visine i tu se susreli s Gospodinom. Taj veliki crkveni učitelj lomi

Krv Raspetoga koja teče sa slavnoga Križa oživljuje sasušene Adamove kosti u svakome od nas.

s nama kruh vlastitoga iskustva, pozivajući nas najprije na molitvu Kristu – Raspetomu.

Poniznost su dveri za svaku krjepost

Bonaventura nas uči kako se um i misao treba najprije okrenuti Gospodinovoj muci jer žrtva križa ništa naše grijeha. Prostor grijeha u čovjeku dade se ispuniti jedino Božjom ljubavlju. "Stoga pozivam čitatelja prije svega na žarku molitvu po Kristu raspetome, čijom smo krvlju očišćeni od ljaga naših mana i grijeha" (*Put duha k Bogu, Proslav 4*). Ali da bi molitva bila učinkovita, naše molitve trebaju i naše suze. To je naše nutarnje uključivanje, naša ljubav kao odgovor na Božju ljubav. Potom – ono što nam treba jest *admiratio – divljenje* koje sveti Bonaventura vidi u malenima i poniznim u Evandželu koji su kadri iskusiti čudo Kristova spasiteljskoga djela. Poniznost su dveri za svaku krjepost. Do Boga se ne dopire umnim zanosnim ponosom istraživanja, nego većma poniznošću, sukladno znamenitom izričaju svetoga Bonaventure: "Stoga neka nitko ne misli kako je dostatno čitanje bez unutrašnjega pomanjanja, umovanje bez pobožnosti, istraživanje bez divljenja, pozorno motrenje bez radosti, radost bez pobožnosti, znanje bez ljubavi, bistrina uma bez poniznosti, studij bez božanske milosti, prodornost razuma bez božanske nadahnute mudrosti" (nav. mj.).

Kontemplacija Krista raspetoga ima izvanrednu učinkovitost jer ona omogućuje da prijeđemo s misaonoga na iskustveno područje, iz nade spasenja u slatku i blagoslovljenu domovinu i zavičaj. Sv. Bonaventura potvrđuje to riječima: "Onaj koji potpuno okrenuta lica gleda na pomirilište, tj. Krista, i razapeta ga promatra na križu u vjeri, nadi i ljubavi, u pobožnosti, divljenju i radosti, u poštovanju, hvali i klicanju, taj s njime obavlja 'pushu', to jest prijelaz". To je srčika iskustva La Verne, to je jezgrenica iskustva Asiškoga Siromaška na La Verni. Na ovome Svetom brdu sveti je Franjo živio u svojoj osobi duboko jedinstvo naslijedovanja, *imitatio et conformatio* samoga Krista, naslijedovanje i suočavanje s Kristom. Time nam također zbori kako nije dovoljno nazivati se kršćanima nego trebamo biti kršćani, a nije dovoljno ni samo činiti dobra djela. Moramo se suočiti s Isusom postupnim, ustrajnim predanjem, preobrazbom vlastitoga bića na sliku samoga Gospodina pa da snagom božanske milosti svaki ud njegova Tijela – koje je Crkva – očituje svijetu prijeko potrebnu suočenost sa svojom Glavom, Kristom Gospodinom. Stoga započinjemo ovaj hod – kao što nas to uče srednjovjekovni učitelji na primjeru svetoga Augustina – sa samospoznajom, poniznošću, promatrajući sami sebe, u krajnjoj otvorenosti.

Srednjovjekovni su franjevci ostavili neuništivi trag toga – i u vašoj crkvi u Arezzu. Opetovana putovanja Asiškoga Sirotana kao i njegova putovanja u ove krajeve dragocjeno su blago. La Verna bijaše jedinstveni i temeljni događaj zbog jedincatosti svetih rana utisnutih u tijelo serafskoga Oca Franje ali i zbog kolektivne povijesti njegove braće i našega naroda koji nastavljaju otkrivati u Sasso Spicco središnjost samoga Krista u životu vjernika.

Tolika su svjetla obasjavala ove krajobrane, kao npr. sveta Margareta Kortonska, pre malo znani lik franjevačke pokornice koja

Kontemplacija Krista raspetoga ima izvanrednu učinkovitost jer ona omogućuje da prijeđemo s misaonoga na iskustveno područje, iz nade spasenja u slatku i blagoslovljenu domovinu i zavičaj.

Ljubav koja nadmašuje sveukupnost povijesti

Nositi Kristovu ljubav! Koliki su se hodočasnici uspeli na ovo Sveti brdo, i stalno se nastavljaju uspinjati na njega da bi kontemplirali ljubav raspetoga Boga te bili Njime zahvaćeni. Koliki su se hodočasnici uspeli u traganju za Bogom koji je jedini razlog što Crkva postoji, Crkva, naime, kao most između Boga i čovjeka. I ovdje se oni susreću s vama, sinovima i kćerima svetoga Franje. Uvijek se sjećajte da je smisao posvećenoga života u specifičnoj zadaći, naime, živjeti svjedočanstvo, biti svjedoci – riječi u primjerom života življena u skladu s evandeoskim savjetima – u čudesnoj ljubavnoj priči između Boga i čovjeka, ljubavi koja nadmašuje sveukupnost povijesti.

Papa zaključuje kako je došao na La Venu kao hodočasnik, kao nasljednik svetoga Petra, pa bi htio da svatko od nas posluša još jednom Isusov upit Petru: "Šimune, sine Ivanov, ljubiš li me više od ovih?... Pasi janice moje" (Iv 21,15). Ljubav prema Kristu temelj je života svakoga pastira, i onda kao i za naše suvremenike, koji su prečesto zatvoreni u svoj vlastiti individualizam. Na kraju je poručio da budemo znak Božje nemjerljive ljubavi i milosrđa. Svećenička pobožnost uči svećenike da ljube ono što slave, da svoje živote, da svoj život lome poput kruha s onima s kojima žive, s onima koje susreću, imajući udjela u njihovoj patnji, otvoreno oko za njihove potrebe i probleme, slijedeći ih i prateći na putu vjere.

bijaše kadra oživjeti karizmu Asiškoga Siromaška u svome životu izvanrednom živahanju, sjedinjujući kontemplaciju Raspetoga s ljubavlju prema Bogu i bližnjemu nastavlja animirati vrijedno franjevačko djelo u vašim crkvenim zajednicama. Život prema evandeoskim savjetima kraljevski je put kako se živi Kristova ljubav. Na ovome blagoslovljenom mjestu Gospodina molim da nastavi slati svoje radnike u svoj vinograd, i napose se obraćam mладимa da se odazovu Božjem pozivu velikodušno, te da se odvaze posvetiti mu se u posvećenom životu te svećeničkoj službi i djelovanju.

Papa zaključuje kako je došao na La Venu kao hodočasnik, kao nasljednik svetoga Petra, pa bi htio da svatko od nas posluša još jednom Isusov upit Petru: "Šimune, sine Ivanov, ljubiš li me više od ovih?... Pasi janice moje" (Iv 21,15). Ljubav prema Kristu temelj je života svakoga pastira, i onda kao i za naše suvremenike, koji su prečesto zatvoreni u svoj vlastiti individualizam. Na kraju je poručio da budemo znak Božje nemjerljive ljubavi i milosrđa. Svećenička pobožnost uči svećenike da ljube ono što slave, da svoje živote, da svoj život lome poput kruha s onima s kojima žive, s onima koje susreću, imajući udjela u njihovoj patnji, otvoreno oko za njihove potrebe i probleme, slijedeći ih i prateći na putu vjere.

Raspored molitveno-liturgijskog programa za 31. obljetnicu Gospinih ukazanja

Od petka, 15. lipnja, do subote, 23. lipnja:
Devetnica – molitva krunice na Podbrdu u 16 sati

Nedjelja, 24. lipnja

- 6 sati: Hodnja mira od Humca do Međugorja. S Humca se polazi u 6 sati, ispred crkve sv. Ante, dolazak oko 10 sati
- Blagoslov s Presvetim oltarskim sakramentom pred župnom crkvom u Međugorju
- Šv. ispovijed prije podne i od 17 sati
- 8 i 11 sati: Sv. Mise na hrvatskom jeziku
- Mise na stranim jezicima prema blagdanskom rasporedu
- 18 sati: Krunica
- 19 sati: Sv. Misa uočnica
- 22 – 05 sati: Klanjanje Isusu u Presvetom oltarskom sakramantu

Ponedjeljak, 25. lipnja: 31. obljetnica Gospinih ukazanja u Međugorju

- Šv. ispovijed tijekom cijelog dana
- 5, 6, 7, 8, 9, 11 i 16 sati: Sv. Mise na hrvatskom jeziku
- Mise na stranim jezicima prema blagdanskom rasporedu
- 18 sati: Krunica
- 19 sati: Središnje večernje misno slavlje

Statistike za travanj 2012.

Broj podijeljenih sv. pričesti: 183.500
Broj svećenika koncelebranata: 3417 (113 dnevno)

Neopisivo iskustvo

Hodočasnici iz Hrvatske, koje je predvodio pater Vatroslav Frkin, koncem travnja boravili su u Međugorju. Među njima je bila i Silvija Sečen, predsjednica udruge „U duhu s Kristom“. Ta katolička laička udruga plod je Međugorja, jedno od njezinih poslanja je molitva za duhovna zvanja. Udruga djeluje na području Samobora i Svetе Nedelje. Silvija se prije dvije godine vratila iz Amerike: "Već dugo sam u molitvama razmišljala o odlasku u samostan, a u Međugorju sam tražila odgovor. Po povratku iz Međugorja shvatila sam da ima i drugih načina služenja Gospodinu. Kao novinarka i radijska voditeljica počela sam raditi emisije duhovnog sadržaja. Nakon toga pokrenuli smo list koji se dijeli besplatno po svim samoborskim i svestonedeljskim župama."

Hodočašćem u Međugorju htjeli su izraziti zahvalnost Kraljici Mira, koju drže za začetnicu i zaštitnicu svih projekata svoje udruge. "O Međugorju sam mnogo slušala još kao dijete, a prvi sam put došla iz znati-

želje. Prvi put sam bila prije tri godine i to na Festivalu mladih. Riječ je o iskustvu koje je teško opisati" – kazala je Silvija.

Hodočasnici iz Paname

Uz hodočasnike iz dvadesetak zemalja svijeta, novinari Radiopostaje „Mir“ Međugorje početkom svibnja susreli su i vjernike iz daleke Paname.

Jedna od njih je Lorena Varela, supruga potpredsjednika Paname, koja drugi put hodočasti Kraljici Mira. Za Međugorje je čula od svoje majke koja je žarko željela posjetiti Međugorje, ali to nije mogla učiniti jer je godinama nosila križ teške bolesti. Umrla je prošle godine. Nedugo nakon smrti svoje majke, Lorena je odlučila hodočastiti sa svojom sestrom.

"Ovdje sam pronašla takav mir i osjetila takvu blizinu Majke Božje; stalno sam osje-

ćala da je i naša zemaljska majka s nama. S prvog hodočašća ponijela sam Gospin kip i krunicu, koju u obitelji molimo redovito. Nakon posjeta Međugorju moj odnos s Bogom i Gospom postao je dublji. I sad osjećam da će opet uskoro doći, jer Gospa zove. Kao supruga potpredsjednika Paname imam mnogo obveza, i one ponekad nisu luke. Sve to uz Gospu postaje lakše i daje mi snage nastaviti dalje."

S hodočasnicima iz Paname bio je i svećenik Abdiel Cardenas. Radi s afrodozeljnicima i Indijancima te skrbi o dvije župe. Kazao nam je da je o ukazanjima u Međugorju čuo već 1981. kao trinaestogodišnji dječak. Međugorje je prvi put posjetio prije četiri godine.

Vlč. Abdiel svjedoči o velikom broju hodočasnika iz njegove zemlje te brojnim molitvenim skupinama Kraljice Mira. U Panami imaju i jednu župu koja je posvećena Kraljici Mira i crkvu koja je ista kao međugorska crkva sv. Jakova.

"U Međugorju sam osjetio veliku radost i snagu da nastavim svoj svećenički život. Uvijek smo tražili materijale koji pišu i govore o Međugorju. To je za mene nešto veliko. Međugorje mi je dalo mnoga toga, a posebno je osnažilo moju ljubav prema Euharistiji te čistiju i jasniju pobožnost prema Gosi" – rekao je o. Abdiel.

Biciklom iz Njemačke u Međugorje

Hodočasnici u Međugorje prištiju na različite načine. Hodočasnik na biciklu i nije osobita novost, no kad je riječ o čovjeku koji je prešao sedamdesetu, onda je to ipak nesvakidašnji događaj. Riječ je o 71-godišnjem Nijemcu Helmutu Kühnu, koji je u Međugorje stigao bicikлом sa sjevera Njemačke. Hodočašće je trajalo od 19. travnja do 6. svibnja 2012. Prije dvije godine hodočastio je u Santiago de Compostelu i tada je odlučio doći u Međugorje bicikлом. Helmut i njegova supruga Brunhilde gostovali su na Radiopostaju "Mir" Međugorje: "Osjetio sam olakšanje kada sam došao. Navečer sam otišao u međugorskiju crkvu. Onda sam tri sata čekao autobus kojim je doputovala moja supruga." Prvi put u Međugorju je bio za ljetovanja s obitelji na Jadranu, a ponovno je došao prije četiri godine. Kući se vraćaju zahvalni i sretni. Želja im je češće posjetiti Međugorje.

3. festival hrvatskih vjerskih filmova „Trsat 2012.“

Od 7. do 9. lipnja 2012. u Franjevačkom samostanu na Trsatu u Rijeci održat će se 3. festival hrvatskih vjerskih filmova. Na festivalu će biti prikazano dvanaest filmova nastalih prošle i ove godine, a održat će se i okrugli stol o temi „Audiovizualni mediji i nova evangelizacija Crkve“. U radu okruglog stola sudjelovat će pastoralni djelatnici, teolozi i filmski djelatnici.

Hodočašće krizmanika iz župe Presvetog Trojstva u Karlovcu

Fra Ante Barišić, kapelan u župi Presvetog Trojstva u Karlovcu, u Međugorje je hodočastio s ovogodišnjim krizmanicima iz svoje župe i njihovim roditeljima. Svi krizmanici, nažlost, nisu mogli doći jer nemaju putovnice.

"Oni su se spremali dvije godine, svaki tjedan imali smo vjerouauk. Uz znanje potrebno je i iskustvo Boga, a Međugorje je

izvrsno mjesto za to. Kraljica Mira pomaže svima da pronadu Isusa. Želio sam djecu dovesti bliže Gospu" – kazao je fra Ante.

Krizmanice Marija Bogović i Mihaela Antolić prvi su put bile u Međugorju. „Kraljica Mira nas je približila Bogu, jako smo sretne što smo imale ovu priliku za hodočašće“ – rekla su Marija i Mihaela za Radiopostaju „Mir“ Međugorje i Glasnik mira.

Duhovna obnova

Na blagdan sv. Margarete Kortonske, 16. svibnja, osam kapucinskih svećeničkih kandidata iz riječkog samostana stiglo je na duhovnu obnovu u Međugorje. Oni za tri mjeseca odlaze u Italiju nastaviti svoj redovnički život i studij, a za čitatelje Glasnika mira kazali su: „U Međugorje smo došli zahvaliti Bogu i Gosi što su nas pozvali na ovaj uzvišeni put – služiti Isusu Kristu. Ovim putem zahvaljujemo o. provincijalu Anti Logari i našem odgojitelju fra Ivici Petanjku te cijeloj riječkoj zajednici na čelu s gvardijanom fra Žarkom Lučićem što su nas srdačno primili i usmjeravali na pravi put. Ovime također potičemo i vas čitatelje da molite za nas kako bismo ustrajali na našem životnom putu. Neka nas sve čuva i prati zagovor Blažene Djevice Marije Kraljice Mira. Pax et bonum.“

Pravoslavni hodočasnici iz Izraela u Međugorju

Trideset četvero hodočasnika pravoslavne vjere, iz različitih krajeva Izraela, stiglo je u Međugorje 11. svibnja 2012., a nekoliko ih se pridružilo kasnije. Susreli smo ih na početku hodočašća, kad su nam rekli: "Došli smo kući, svojoj Majci. Svi smo mi kršćani i svi smo mi sjedinjeni s Bogom. Nema razlike u raju. Mi se ovdje osjećamo kao da nam je mjesto ovdje". U Međugorju su ostali deset dana i redovito su sudjelovali u molitveno-liturgijskom programu te molili na Križevcu i Brdu ukazanja.

Hodočašće zahvalnosti

O samdeset petogodišnji Marco Bassetti iz Trenta do 1980. bio je direktor jedne banke u svom mjestu. Te godine prešao je na drugi posao, a u Međugorje je prvu skupinu hodočasnika doveo 13. svibnja 1982. Kraljici Mira došao je i ove godine točno na 13. svibnja, zahvaliti na svim milostima koje je primio.

Za svoga jubilarnog hodočašća Marco nam je rekao: „Posvetio sam se organizaciji hodočašća u Međugorje počevši s 13. svibnjem 1982. Do 1990. godišnje sam organizirao po četiri hodočašća. Godina 1987. bila je rekordna – došli smo šest puta. Godine 1991. rat nas je zatekao u Međugorju, i nismo dolazili do 1996. Od te godine hodočastimo po dva ili tri puta godišnje.“

Najljepša stvar koja nam se dogodila je gradnja crkvice u Šurmancima, koju smo finansirali i za koju smo darovali ikonu Milosrdnog Isusa koja je bila kod nas u Trentu. Zahvaljujući toj ikoni u Trentu se dogodilo jedno čudo – ozdravljenje koje je bilo uključeno u dokaze za beatifikaciju s. Faustine Kowalske. Ikona je djelo jedne gospode iz Padove koja ju je napravila za Međugorje. Kako je izbio rat, ikona je ostala kod nas, a potom smo je prenijeli u kapelicu na gro-

blju u Šurmancima, gdje je stajala nekoliko godina. Prije beatifikacije Faustine Kowalske bio sam u Rimu, gdje je s nama bio pok. fra Leonardo Oreč, nekadašnji međugorski župnik. Kad sam mu spomenuo da crkvica na groblju u Šurmancima možda nije najbolje mjesto za tu ikonu, kazao je da se počinje graditi crkva u filijali međugorske župe u Šurmancima. Tada sam pokrenuo akciju za financiranje gradnje crkve. U međuvremenu se postavilo pitanje kojem će sveću crkvica biti posvećena, a fra Leonardo je predložio da to bude crkva Milosrdnog Isusa i da se u nju stavi ikona. Tako je i bilo.

Tisuće ljudi sam doveo u Međugorje. Tijekom naših hodočašća u minulih trideset godina rodila su se mnoga zvanja, napore zvanja za klauzurne samostane. Svjedoci smo i mnogih slučajeva izlječenja u obiteljima: nakon godina sukoba i nesporazuma, obitelji su ponovno postale zdrave i bez netrpeljivosti, sve zahvaljujući hodočašću u Međugorje.“

Na upit što mu znači Međugorje, Marco je odgovorio: „Za mene je ovo raj. Gospa nas je svojim porukama probudila. Osnažila nas je i rekla je da se trebamo boriti protiv zla. Ima mnogo ljudi koji ne vjeruju u vječni život, ali Gospa nam kaže da taj život postoji. Svima koji mogu doći u Međugorje poručujem da to i učine.“

(Ivana Čilić)

Sakrament svete potvrde

U subotu 19. svibnja 2012., u župnoj crkvi sv. Jakova u Međugorju 81 krizmanik primio je sakrament svete potvrde, kojim se kršteni obogaćuju darom Duha Svetoga i savršenje povezuju s Crkvom. Sakrament potvrde podijelio je mjesni biskup mons. Ratko Perić pod svetom Mismom u 10 sati. Dan prije, 18. svibnja, krizmanici, njihovi kumovi i roditelji imali su sv. ispovijed.

23. međunarodni molitveni susret mladih

„Gospodine, daj nam više vjere!“
(Lk 17,5)

Utorak, 31. 7. 2012.

18.00 - molitva krunice
19.00 - sv. Misa (proba zbora i orkestra)
20.30 - molitva za ozdravljenje
21.00 - klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu (generalna proba zbora i orkestra)

Srijeda, 1. 8. 2012.

18.00 - molitva krunice
19.00 - dobrodošlica mladih mladima po državama, sv. Misa
20.30 - klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu

Četvrtak, 2. 8. 2012.

09.00 - jutarnja molitva
09.30 - predavanja, pjesma, svjedočanstva
12.00 - stanka
16.00 - predavanja, pjesma, svjedočanstva
18.00 - molitva krunice

19.00 - sv. Misa, molitva za ozdravljenje
21.15 - predstava zajednice „Cenacolo“

Nedjelja, 5. 8. 2012.

Prije podne - Mise po jezičnim skupinama
16.00 - predavanja, pjesma, svjedočanstva
18.00 - molitva krunice

19.00 - sv. Misa
20.30 - 21.30 - klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu
21.30 - 23.00 - oproštaj uz pjesmu

Ponedjeljak, 6. 8. 2012.
03.00 - molitva krunice uz Križevac (privatno)
05.00 - sv. Misa na Križevcu

PREPORUKE

- Ponijeti sa sobom mali radio s FM frekvencijom i slušalice, Bibliju, sunčobran
- Skupine koje će sudjelovati na molitvenom susretu neka ne planiraju druge programe za vrijeme susreta mladih
- Večernji molitveni program za sve počinje krunicom u 18 sati. Misa je u 19.00 sati

NAPOMENE:

Za trajanja susreta mladih (osim u nedjelju) ne će biti sv. Misa za hodočasnike tijekom prijepodneva. Svi će hodočasnici dolaziti na sv. Misu navečer, zajedno s mladima. Za vrijeme Mladifesta osiguran je simultani prijevod.

Stogodišnjak iz Irske u Međugorju

John O' Sullivan iz grada Killarney u Irskoj, sredinom svibnja u Međugorje je hodočastio deveti put. Ne bi to bilo ništa neuobičajeno da nije riječ o hodočasniku koji je 5. travnja navršio 100 godina. Prvi put došao je 2002., a o Međugorju i ukazanjima Kraljice Mira saznao je od hodočasnika iz svoje zemlje. Zdravljje ga dobro

Hodočasnici-pješaci iz Osijeka

Brat i sestre – Zvonko Bogi, Vesna Janković i Zlatica Čepo – u Međugorje su pješice stigli iz Osijeka, 24. svibnja. Na put su krenuli 14. svibnja, a na ovaj način hodočastiti Kraljici Mira odlučili su uoči Božića. Kažu da su tako hteli zahvaliti na svemu što je za njih Gospa učinila. Ističu da su ih svi koje su sreli na putu lijepo i srdačno primili te svima zahvaljuju.

„Bilo je molitve i radosti tijekom puta. Noge

su nas strahovito boljele, ali ujutro, kad bismo se dizali, sav je umor nestajao. Cijelim putem Gospa je bila s nama, ona nas je vodila, vrata su nam se sama otvarala. Išli smo svugde na hodočašća, ali Međugorje je posebno, ne može se riječima opisati“ – rekli su nam. Zvonko, Vesna i Zlatica članovi su Po-kreta Božanskog Milosrda.

(Dragana Dugandžić)

Dobro je u tišini čekati spasenje Gospodnje

Međugorski vidioci tvrde da je u jednom ukazanju Gospa plačući rekla: „Zaboravili ste Bibliju“! Listajmo zajedno Stari i Novi zavjet kako bismo upoznali Oca, Sina i Duha Svetoga.

Lidija Paris

Poznato je da se u Međugorju prije većernje svete Mise mole dvije krunice, a poslije Mise još jedna zato što je Gospa pozvala na molitvu krunice. No, kako u životu tako i u molitvi postoji vrijeme šutnje i vrijeme govorenja (Prop 3,7).

U nekoliko je poruka Gospa pozvala na molitvu u tišini. „Odlučite posvetiti vrijeme samo za susret s Bogom u tišini. U tišini srca ostanite s Isusom. Kleknite u tišini svojega srca. Neka vam u tišini Duh Sveti govori. Tražite u tišini svoga srca spas svojoj duši“ (25. srpnja 1989.; 25. srpnja 1998.; 25. svibnja 2001.; 25. srpnja 2006.; 25. svibnja 2007.).

Sveto nam pismo kaže da Božja riječ dolazi iz tišine: jurnula je s nebesa dok je posvuda vladala mirna tišina (Mudr 18,14). Božje je Otajstvo tisućljećima bilo obavljeno šutnjom, kaže Pavao (Rim 16,25). Postoji tišina koja prethodi izgovorenoj riječi, koja daje snagu i težinu njezinu značenju. Pavao je prozborio tek nakon što je u narodu nastala velika tišina (Dj 21,40). Postoji tišina koja slijedi poslije izgovorene riječi. Kad Jaganjac

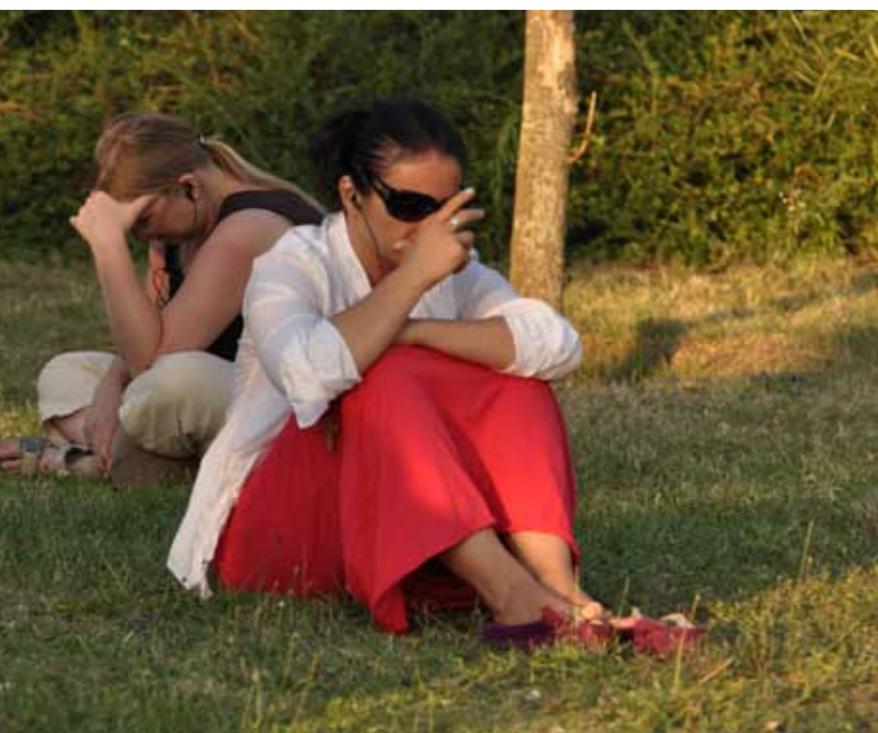
otvoru sedmi pečat, nastá muk na nebu (Otk 8,1). Postoji šutnja mudraca koji štedi svoje riječi i ne bacá ih uzalud. Mudrac šuti u ovo vrijeme, jer vremena su tako zla (Am 5,13). Mudar čovjek šuti do zgodnoga časa (Sir 20,7). Postoji tišina i šutnja onih koji su doživjeli nešto što se ne može izraziti riječima. Poslije Preobraženja na Taboru, učenici su šutjeli i nikomu nisu kazivali što su vidjeli (Lk 9,36).

Postoje razdoblja u životu kada čovjek sreće Boga u molitvi. Postoje razdoblja čišćenja, razdoblja suhoće, kada se Bog u molitvi ne objavljuje. Tada se može činiti prikladnim pobjeći u aktivnu molitvu, no Bog se Ilijiji objavio kada je prekinuo svoju borbu protiv Baalovih proroka, kada se smirio, kada je zašutio... objavio mu se u šapatu laganog i blagog lahora (1 Kr 19,12). Job je raspoznao špat Božjega glasa tek kada je posvuda začudila tišina (Job 4,16).

Molitva tišine traži predanje. Molitva tišine traži poniznost čovjeka koji zna da je molitva milost a ne postignuće. Ako doista želimo iskreno moliti srcem, ne ćemo moliti onako kako mislimo da treba moliti jer nam je netko tako rekao, nego onako kako doista iskreno možemo. Stati pred Boga praznih ruku, bez želja, namjera, planova. Nema bolje ili manje dobre molitve. Molitva nije pitanje učinkovitosti nego pitanje susreta.

„Umuknite preda mnom, otoci, nek' novu snagu narodi pribjeru“, govori Gospodin (Iz 41,1). Tiho, ljudi svi, pred Gospodinom, jer, evo, on ustaje iz svetoga Prebivališta svojeg! (Zah 2,17).

Ovi tekstovi žele biti poticaj na čitanje Knjige nad knjigama. Bit će vam od istinske duhovne koristi samo ako budete prigrili Bibliju i uronili u odlomke koji su ovde navedeni, ako budete tražili dublje i dalje, i ako budete provodili mnogo, mnogo više vremena s Biblijom nego s ovim skromnim predloškom koji držite u ruci. Božja je riječ živa i djelotvorna (Heb 4,12). Ako se izložimo njezini djelovanju, ona u sebi, sama po sebi, ima snagu mijenjati nas.

Snimila Lidija Paris

Molitva – vrijeme otvaranja Bogu

Isus nam je blizu, mi se trebamo samo izložiti njegovoj blizini i sve će prepreke biti otklonjene, život će prokljati i donijeti svoje plodove.

Priredo fra Marinko Šakota

Meditiraj nad sljedećim riječima:
U molitvi Bog je sunce... a ti si cvijet...

Sunčam dušu

Neki misionar iz Papue Nove Gvineje zapazi kako jedan od njegovih novokrštenika, ponosni poglavica plemena Kanaka, na kraju svake Mise dolazi pred svetohranište i tamo, razgoličenih grudi, dugo ostaje uspravan kao svjeća. Bio je vrlo jednostavan čovjek, još nije ni počeo čitati Bibliju.

Jednoga dana, ne mogavši više obuzdati znatiželju, misionar ga upita što to on čini pred svetohraništem. Poglavlja mu, smiješći se, odgovori: „Sunčam dušu...“

Nakon molitve ti si sunce... a drugi su cvjeti...

Sunce i cvijet u očima fra Slavka Barbarića

„Svako je sjeme dar. Ali da postane cvijet i plod, treba mu sunce, plodonosna i životodajna zemlja te voda i trajna ljudska pažnja. Samo onda kad se ostvare svi ti uvjeti, sjeme prirodno raste i razvija se.“

„Sunce je svojim svjetлом i svojom topinom najprije blizu sjemenki i stabljike, a one snagom nutarnjeg zakona rasta osjeće to i otvaraju se. Važno je samo da se sjeme ne odvoji od djelovanja sunca i sve će krenuti...“

„Što se tiče našega duhovnoga rasta i približavanja Isusu, glavno se dogodilo. Isus nam je blizu i mi se trebamo samo izložiti njegovoj blizini i sve će prepreke biti otklonjene, život će prokljati i donijeti svoje plodove.“

Snimio Miroslav Šego

Osim sunca i cvijeta još netko je u igri...

Krtica i Sunce

Nekada su krtica i sunce povazdan bili zajedno. Zanosno su se družili i natjecali tko će se domisliti ljepšoj igri. Kad bi se umorili, počinuli bi zagledani jedno u drugo. Krtica je svojim bistrim očima promatraла sunce, a ono ju je obasjalo svojim sjajnim okom. No, jednom u osvit dana, sunce opazi neki tek izniknuli cvijet.

„Gledaj kako je divan“, reče ushićeno krtici i razdragano pozove cvijet da se pridruži njihovoj igri.

Ali krtica nije htjela svojega prijatelja drijeliti s nekim došljakom. Kad se smrčilo, ona se tiho prišulja cvjetu i pregrize mu korijen. Zadovoljna učinjenim, podje na počinak, no san joj ne htjede na oči. Čitavu se noć nemirno premještala, a kada tanka crta svjetla na obzoru najavi dolazak njezina prijatelja, ona osjeti nelagodu u duši i zavuče se pod zemlju.

Čim se sunce promolilo iza stabla, odmah razazna što se zabilo. Cvijet je ležao mrtav, a na mjestu gdje se krtica zavukla pod zemlju oblikovao se mali humak.

„Krtice, prijateljice“, zazva je sunce bolnim glasom, „dodi, dan je pred nama.“

Krtica je čula glas svojega prijatelja, ali se nije odazvala. Sunce je dozivalo krticu, danima ju je dozivalo, no uzalud.

„Krtice, dodi“, dozivalo ju je sunce. „Onaj mi je cvijet bio silno drag, ali tisuce takvih mogu probuditi iz zemlje. No, ti mi nedostaješ, tebe trebam.“

Prošlo je mnogo godina. A onda krtica jednoga dana nenadano proviri iz zemlje. „Krtice!“ usklikne sunce. „O, kako ti se radujem!“

„Tko si ti?“ upita ga krtica.

„Sunce, tvoj prijatelj“, žustro joj odgovori sunce.

Krtica okrene glavu u smjeru odaleke je dolazio glas. U taj čas sunce ugleda njezine prazne oči, ali prije negoli je u svojoj zapanjenosti išta uspjelo izustiti, krtica reče: „Ne možeš me prevariti. Ti više ne postojiš. Valjda ne očekuješ od mene da ne vjerujem svojim očima.“

To reče i ponovno zade pod zemlju.

Stjepan Lice

Krunica – molitva otkrivanja lica Kristova

Prebiranje zrnaca na krunici nije puko brojenje izmoljenih molitava. Prsti koji prebiru krunicu nalaze putokaze koji molitelja uvijek dovedu pred Gospodinov križ. Krunica je stoga i napravljena tako da završava križem.

Krunica je sve do nedavno sadržavala 150 Zdravomarija, što odgovara broju psalama. Odnedavno su joj uz radosna, žalosna i slavna, pridodata i svjetlosna otajstva, što je prigoda da još bolje upoznamo značenje i sadržaj ovoga molitvenog oblika. Navikli smo na naziv „Gospina krunica“. Enciklika pape Leona XIII. „Supremi apostolatus officio“ iz 1883. preporuča i naglašava krunicu kao marijansku molitvu.

Ona to i jest. Leon XIII. u spomenutoj enciklici naglašava njezinu kristološku dimenziju. I pape Ivan XXIII., Pavao VI. i Ivan Pavao II. također će naglasiti tu dimenziju krunice. Pavao VI. će u duhu II. vatikanskog sabora, u apostolskom pismu „Marialis cultus“ iz 1974., istaknuti evandeosko značenje krunice i njezino usmjerjenje na Krista. Time se u prvi plan stavila Kristova osoba. Papa Ivan Pavao II. je prigodom proglašenja 2003. Godinom krunice, objavio apostolsko pismo „Rosarium Virginis Mariae“ (2002.). Njegovo apostolsko pismo o krunici još preciznije opisuje svetopisamsko, teološko i povjesno značenje duhov-

nosti krunice. Iste jednostavnost njezinih sastavnih dijelova koji sadržavaju dubinu cijelokupne evandeoske poruke (br. 1), krunicu kao ulazak u Marijinu školu (br. 1), kao razmatranje ljepote Kristova lica i iskustvo dubine njegove ljepote. Po krunici vjernik crpi obilnu milost, primajući je gotovo iz samih ruku Otkupiteljeve Majke (br. 1).

Čemu ovi ispravci i „prikladne nadopune“ (br. 19)? Krunica kao molitveni oblik nije nastala odjedanput, već je nastajala kroz duže razdoblje kršćanske povijesti. Stoga su i razumljivi naglasci u različitim razdobljima i okolnostima te povijesti. Ispravcima i nadopunama nije se željelo nikoga povrijediti ili ukoriti, i nije riječ o prepirci je li krunica marijanska ili kristovska molitva. Molitva Zdravomarije stavlja nam pred oči Isusa, sad kao Sina Božjega, sad kao sina Djevičina (MC br. 46). Nadopuna krunice svjetlosnim otajstvima zaokružuje sadržaje razmatranja Kristova života između krštenja na Jordanu i njegove smrti. Ti važni događaji nisu bili obuhvaćeni u razmatranjima molitve krunice. Nadopune nisu bile nikakvo ispravljanje

nepravde, one su ponovno otkrivanje i produbljivanje Kristova otajstva u molitvenom životu. Molitva Zdravomarije nije nastala odjedanput. Njezin prvotni oblik sažetak je dvaju događaja. Navještenja i susreta s Elizabetom dok je u svojoj utrobi nosila Sina Božjega (Lk 1,25-45). U srednjem vijeku molitva Zdravomarije proširuje se zazivom „Moli za nas grijesnike...“ – najvjerojatnije po uzoru na molitvu srcem, „Isusovu molitvu“ u istočnoj Crkvi koja glasi: „Gospodine Isuse Kriste, Sine Božji, smiluj se meni grješniku“. Pretpostavlja se da ovo proširenje potječe od jednoga laičkog bratstva.

Pročišćavanje i domišljanje molitvenih oblika nije završeno. Nijedan molitveni oblik nije automatski zaštićen od zlopobra, pa tako ni molitva krunice. Naime, u međuvjerskim, bolje kazano međukršćanskim ratovima u srednjem vijeku bila je zlorabljenja i krunica. Osim toga, nošenje krunice kao nekoga magijskog znaka (oko vrata ili današ u vozilima) a da se na toj krunici ne moli, može biti loša usluga kulturi molitve krunice. Krunica kao ukras ne ispunja svoj

smisao. Na njoj se „hodočasti prstima“ (Paul Baade) idući za Gospodinom od mjesta do mjesta njegova djelovanja, od jedne do druge njegove riječi i događaja spasenja. Imati krunicu a ne „zaposliti prste“ nije promicanje krunice, nego je moguće čak i suprotno. Prebiranje zrnaca na krunici nije puko brojenje izmoljenih molitava. Prsti koji prebiru krunicu nalaze putokaze koji molitelja uvijek dovedu pred Gospodinov križ. Krunica je stoga i napravljena tako da završava križem.

Kako je krunica kristološka molitva, molitva Kristu?

Krunica, „sažetak svega Evandelja“ (RVM br. 18). Središte Evandelja jest Isus Krist. Vrhunac molitve Zdravomarije upućuje nas: „Bлагословлен плод утробе твоје, Исус“. Bog je у Марији узео облије човјека. Он дише, креће се, осјећа. Утјеловљена Богња Ријеч није више у недоступнојdaljini, није некаква hladna ideja. Пуни smo divljenja за то очитовање Božje, i nesigurni smo da je stvarnost da Začetnik svega stvorenenog može postati човјек као ja i ti. To će kršćane uvijek ispunjati divljenjem i zbuđenju. „Стога молитва кунице не умара понављањем uvijek iste poruke да нам је Бог близу; што, Бог је узроцno oblije; земалjske crte; ne, Бог нам nije туда у наšem животу; Бог зна како нам је – из властитог искуства.“

Bog koji je rastao u utrobi jedne žene i odrekao se moći, čovjeku je darovao duboko dostojanstvo koje ga čini slobodnim. „Plod утробе твоје, Исус“ (Peter Modler). Moleći krunicu ponavljamo i pohranjujemo tu tajnu koja više nije tajna – doista, Začetnik svega je među nama. „Куника нам то говори bez velika uzravljavanja, posve opušteno“ (Peter Modler).

Kako je krunica marijanska molitva? Činjenica da je središte čašćenja „plod Marijine utrobe“ nipošto nije razlogom da krunicu ne držimo marijanskom molitvom. Ona to ostaje jer je u Mariji posvjedočena Isusova zemaljska egzistencija. „Mi preuzimamo Marijino sjećanje“ (CVM br. 11): „Marija u sebi pohranjuvaše sve te događaje i prebiraše ih u svome srcu“ (Lk 2,19). Ona je već činila ono što mi danas činimo moleći krunicu. Ona je ta koja je izravno poznavala Sinovo lice. Krista, dakle, nitko ne može poznavati bolje od Marije. Stoga mi s njom učimo upoznavati Krista, s njom koja nastavlja svoje djelo navještanja Krista. Moleći krunicu sjeli smo u njezinu školu, u njezinu smo školili koja nas poučava razmatranju ljepote Kristova lica i iskustva dubine njegove ljubavi (RVM br. 1).

(Priredio i preveo fra Ivan Landeka, st.)

Andeo Euharistije

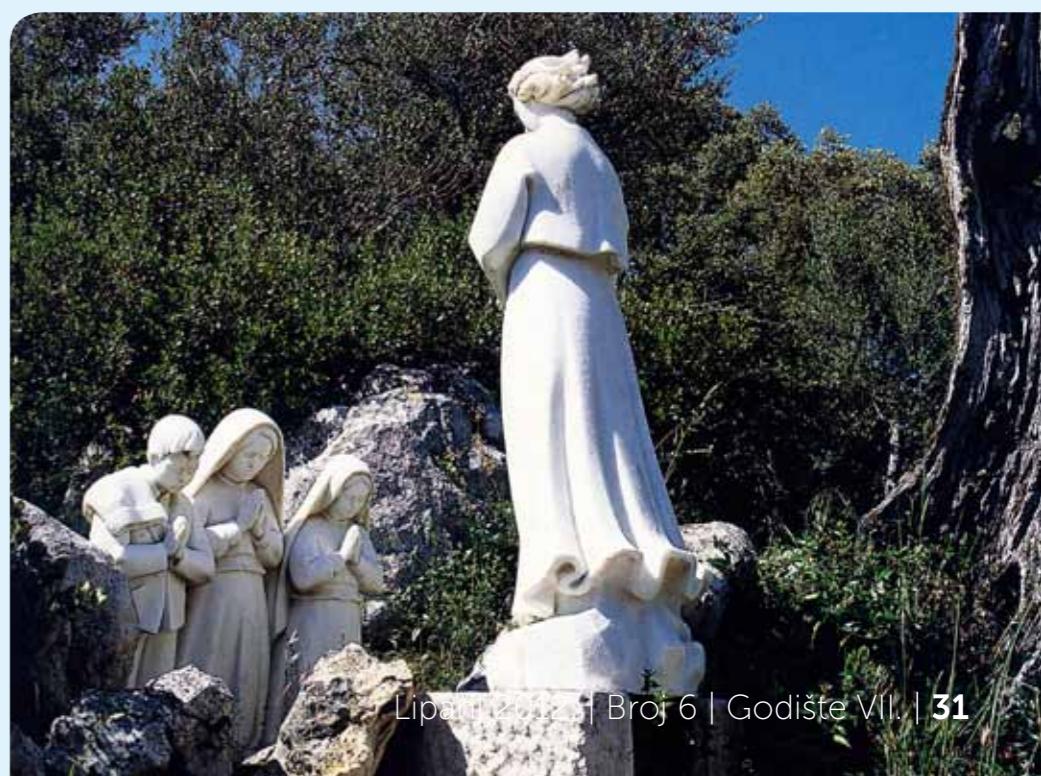
Na 13. svibnja proslavljena je 95. obljetnica prvog ukazanja u Fatimi. Na sv. Misi koju je suslavilo nekoliko stotina svećenika iz cijelog svijeta, sudjelovalo je preko 300.000 vjernika.

Ukazanja Kraljice Mira u Međugorju mnogi shvaćaju kao nastavak Fatime. Na to nas upućuje i Gospina poruka od 25. kolovoza 1991.: „Draga djeco! I danas vas pozivam na molitvu. Sad kao nikad, kad se počeo ostvarivati moj plan, sotona je jak i želi pomesti moje planove mira i radosti, te vam dati do znanja da moj Sin nije jak u svojim odlukama. Zato vas sve pozivam, draga djeco, da molite i postite još jače. Pozivam vas na odricanje za devet dana, tako da se s vama pomoći ostvari sve što ja želim ostvariti preko tajna koje sam započela u Fatimi. Zovem vas, draga djeco, da sada shvatite važnost moga dolaska i ozbiljnost stanja. Želim spasiti sve duše i prikazati ih Bogu. Zato molimo, da bi se ostvarilo u potpunosti sve što sam započela. Hvala vam što ste se odazvali momu pozivu!“

Prije ukazanja Kraljice Krunice u Fatimi, vidiocima se ukazivalo Andeo. Donosimo opis ukazanja Andela Euharistije.

Jednoga dana, ujesen 1916., troje fatimskih pastira povelo je svoje stado na pašu. Nakon što su nešto blagovali, zaputili su se na molitvu točno na mjesto gdje im se Andeo ukazao prvi put.

Troje malih vidjelaca čuvalo je strogo tajnu o ukazanju Andela. Zašto su to činili? Sestra Lucija je poslije rekla: „...zbog bolnoga iskustva za ukazanja god. 1915.“

Svi smo pozvani na mir

Chiara Perfetti iz Grčke u Međugorje je došla sa skupinom od dvanaest hodočasnika iz te zemlje. Svi su, osim Chiare, pravoslavni vjernici i svima je ovo prvo hodočašće u Međugorje. Razgovarali smo s Chiarom te s hodočasnicama Doram i Violetom.

Razgovarao Krešo Šego

Chiara, jeste li prije bili u Međugorju?

Chiara: U listopadu prošle godine prvi sam put bila u Međugorju. Tada sam hodočastila s mužem i dvoje prijatelja.

Kada ste i kako čuli za ukazanja Kraljice Mira i što Vas je potaknulo da dođete?

Chiara: Jedne sam noći sanjala nešto posebno. U snu sam vidjela jedan veliki vanjski oltar uz crkvu i bijeli Gospin kip. To mi je zaista bilo čudno, bila sam zbumena. Za nekoliko dana nešto sam provjeravala na internetu i naišla sam na slike iz svoga sna: vidjela sam međugorski vanjski oltar s bijelim Gospinim kipom, ali i mnoge druge stvari iz svoga sna. Nisam imala dvojbe, odmah sam odlučila poći, što sam priopćila mužu. Hvala Bogu, muž nije bio protiv, rekao je da ide i on.

Što ste pomislili nakon sna?

Chiara: Bilo mi je sve to čudno, neobjašnivo; san je na mene snažno utjecao. Uskoro, sanjala sam da se nalazim ispod velikog drvenog križa, što je bio dodatni motiv da dođem na hodočašće. Nakon drugog sna stalno sam mislila o ovom mjestu. Nije lagana odluka voziti se autom dvadeset sedam sati da biste došli do mjesta koje ste vidjeli u snu. Tom su prilikom sa mnom došli svi koje sam u tom snu vidjela – moj muž i dvoje prijatelja. Tako smo se našli kod vanjskog oltara, baš kao što je bilo u snu.

Što su Vam muž i prijatelji rekli kad ste odlučili poći u Međugorje?

Chiara: Nakon drugog sna prošla sam vrlo ozbiljnu operaciju u Italiji. Čvrsto sam vjerovala da će ozdraviti i obećala sam u Međugorje poći čim se oporavim. I došla sam. A muž je, kako rekoh, podržao moju odluku. Prijatelji, naravno, nisu ništa znali o Međugorju, ali kad sam im sve ispričala, rado su pošli.

Koliko ste tada ostali?

Chiara: Dva dana. Bilo je naporno jer je trebalo prijeći tisuće kilometara, ali umor ni smo osjećali.

I što ste doživjeli, kako je Međugorje utjecalo na Vas?

Chiara: Teško je sve opisati, ali jednostavno kazano, osjećali smo se kao da smo došli kući. Našli smo se u nepoznatu mjestu, a ništa nam nije bilo tuđe. Kao da u Međugorju živimo ne znam koliko godina. Samo ozračje čovjeka ovdje čini radosnim, a molitveni program i mjesa koja smo obišli obnavljaju čovjekovo biće. Toliko je u životu problema koji nas odvlače od vjere, od praktičnoga vjerskog života, a ovdje svega toga nestaje i uistinu shvaćamo da je Bog na prvom mjestu. Mislim da je to najveći plod škole Majke Božje.

Jeste li se nakon toga detaljnije upoznali s događanjima u Međugorju, s Gospinim porukama?

Chiara: Kad smo se vratili, počeli smo čitati i saznavati više o Međugorju, o 30 godina milosti, o čemu nismo ništa znali, što je velika šteta. Zahvaljujući suvremenim medijima, a prije svega internetu, ukazanja, poruke Kraljice Mira i plodove upoznala sam dosta detaljno. Pogotovo sam dosta materijala pronašla na svom materinskom, talijanskom jeziku.

Je li se nakon povratka u Grčku nešto promjenilo u Vašem životu i životu Vaše obitelji?

Chiara: Sve se promjenilo! I stalno sam mislila na to kad će se vratiti u Međugorje. Također sam željela ovamo dovesti ljude koji su nam bliski. Poslije hodočašća u Međugorje molim više, a više moli i cijela moja obitelj. Otada imamo vremena i za molitvu i za prijatelje.

Kako izgleda Vaš molitveni život?

Chiara: U obitelji svaki dan molimo krunicu, što prije nikad nismo činili. Također postimo, muž posti svake srijede i petka o kruhu i vodi, a kad još malo ozdravim i budem jača, pridružit će mu se.

Kad ste se vratili u Grčku, što ste pričali svojim znancima i prijateljima o ukazanjima u Međugorju?

Snimila Dragana Dugandžić

Chiara: Odmah smo napravili malu brošuru i poslali je prijateljima. Kad sam se vratila u Grčku, prvo pitanje moje svekrve bilo je jesu li vidjela Gospu. Odgovorila sam joj: Da. U svakoj osobi, u svakoj crkvi, u svakom kamenu, u svemu u Međugorju... Mir koji se ovdje osjeća može biti jedino od Boga. I često razmišjam i govorim upravo o miru na koji nas poziva Majka Božja, od prvih dana ukazanja do danas. Na mir smo svi pozvani, bez obzira na to gdje živjeli. To je veličanstveno jer smo svjedoči da je mira sve manje, i u čovjeku i u svijetu.

S hodočasnicima s kojima ste došli idete na Misu, bili ste na Križevcu, na Podbrdu... Kako hodočasnici koje ste doveli doživljavaju crkvu, brda..., ipak je riječ o pravoslavnim vjernicima?

Chiara: Došli smo Gospu, a Gospa je jedna, i Bog je jedan. Mislim da između pravoslavnih i katolika nema neke bitne razlike. Ponavljam, ovdje se osjećamo kao kod kuće, i u crkvi i na drugim molitvenim mjestima. Lijepo je biti u molitvenom zajedništvu s tolikim sabranim vjernicima. Ja i još jedan hodočasnik iz naše skupine preveli smo s talijanskog na grčki knjigu "Put križa" i posebno smo bili ganuti moleći uz Križevac. Vidjeli smo koliko je bitno doživjeti Isusovu muku na Kalvariji. Također smo doživjeli duboko smirenje na mjestu Gospinih ukazanja, na Podbrdu. Jednostavno, ovdje svatko nađe svoje mjesto, svoj mir.

Hoćete li nastaviti govoriti o Međugorju kad se vratite kući?

Chiara: Svakako. I nadam se da će nas idući put, a to će biti početkom listopada, Marijina mjeseca, doći znatno više, unatoč ekonomskoj krizi u mojoj domovini koja mnoge ostavlja bez prihoda za život. Duboka mi je želja da s nama dođe i naš župnik, koji je veoma otvoren za ukazanja. Jako je bitno da s nama bude svećenik koji govoriti grčki.

Jeste li govorili svećenicima u Ateni da ste bili u Međugorju?

Chiara: Svećenik kojem sam pričala o svom hodočašću rekao je da je njegov životni san doći u Međugorje. Trebao je sada doći s nama, ali je, nažalost, bio službeno sprječen.

U Chiarinoj skupini su Dora i Violeta, također iz Atene. Kratko smo i s njima razgovarali.

Kad ste čule za Međugorje?

Dora: Kad se Chiara prošle godine u listopadu vratila iz Međugorja, pričala nam je o ovom mjestu u kojem se ukazuje Kraljica Mira. O ukazanjima Kraljice Mira dotle nisam ništa znala.

Violeta: O Međugorju sam također saznala od svoje prijateljice Chiare.

I što ste pomislile kad vam je Chiara pričala o nekom selu u BiH, u kojem se ukazuje Kraljica Mira?

Dora: Prva moja misao bila je kako bih bila sretna i blagoslovljena da mogu doći u takvo mjesto.

Ispunila se vaša želja. Što možete kazati o svojim dojmovima?

Dora: Već samim dolaskom osjećam veliku promjenu. Osjećam se tako lako, kao da sam druga osoba. Molitveno je ozračje neopisivo i takvo sam nešto doživjela prvi put u životu. Sutra putujemo natrag, ali ćemo većeras ostati na cjelonoćnom klanjanju Presvetom. Sretni smo i zahvalni Mariji da imamo takvu prigodu. Već sada razmišljam kad ću se opet vratiti u Međugorje.

Violeta: Mislim da smo svi došli pronaći sebe. Ja sam pronašla mir u sebi.

Je li vam poznato da se Gospa još uvijek svakodnevno ukazuje, a uskoro ćemo obilježiti i 31. obljetnicu ukazanja?

Dora: Da, znamo to. I također znamo da ćete uskoro obilježiti 31. obljetnicu ukazanja. Vi ste uistinu blagoslovjen narod, a Međugorje je blagoslovljeno mjesto.

Što vas se od molitvenog programa najviše dojmilo – Misa, krunica, klanjanje...?

Dora: Sve, sve. Svaki dan smo išli na englesku misu, jer većina nas govori engleski, a navečer smo redovito bili na molitvenom programu. Toliko mnoštvo vjernika, a svi smo kao sestre i braća bez obzira odakle tko dolazi i kojim jezikom govoriti!

Što ćete ispričati svojima kad se vratite u Atenu?

Dora: Mama i sestra sada su trebale poći sa mnjom, trebali smo ići autobusom, ali je došlo do promjene plana, pa smo došli zrakoplovom. Reći ću svojim prijateljima i obitelji da obvezno podu na hodočašće. Sada svima ovdje želim zahvaliti: svećenicima jer je molitveni program izvrsno organiziran, stanovnicima Međugorja jer su tako ljubazni i gostoljubivi... Čuvajte to! Svećenici su ovdje uistinu služe Božje i služe Gospine.

Violeta: Svi želimo odavde ponijeti dio blagoslova i milosti koju Bog daje preko svoje majke Marije. Nadam se da ćemo i mi biti blagoslovjeni da se u znatno većem broju ponovno vratimo. Voljela bih da vjernici u mojoj zemlji Gospine poruke mogu čitati na svom jeziku. Molit ćemo za to.

(Prevela Žana Rozić Bilal)

Međugorski „junaci“ koji šute i mole

fra Mario Knezović

Svaka priča ima svoje tih „junake“ kojima biti junak nije namjera niti za tim teže. Nekima je dovoljno postojati i biti dio priče, zato da bi druge stvarali „junacima“. Nisu to situacije samo iz romana ili filmova. To je česta stvarnost života kojega rijetko ima u romanima i filmovima. Puno je samozatajnih, tihih i „nevažnih“ koji obilježavaju određene događaje. Takvu priču susrećemo u Međugorju, a priča o „malim“ ljudima čini se najvećom ako je pogledamo iskrenim očima.

U Međugorju ćete čuti priče o dolasku poznatih i slavnih, koji će već dan poslije završiti na naslovnicama dnevnoga tiska. U prilozima o Međugorju ćut ćete o brojnim suvenircima, prodavaonicama, pansionima, hotelima, građevinskim pothvatima, urbanističkom neredu, lošim prometnicama... Te priče lako prodiru u javnost, ali Međugorje ima i drugu stranu medalje a ona je, rekao bih, njegovo pravo lice.

U Međugorju ćete, ako su vam namjere dobre, vidjeti i prepoznati brojne tih i predane molitelje, obitelji, skupine koje ničim ne žele plijeniti pozornost. Oni su se opredijelili za tih svjedočke onoga što Gospa govori u porukama, na što nas neprestano poziva. Povremeno, s ciljanom namjerom, njih pokatkad namjerno tražim pogledom, a oni kao da se postide kad ih se primijeti! Naravno, nije ih sram što mole nego su, u svojoj poniznosti, zatećeni što su zamijećeni. Taki doslovno shvaćaju i žive Isusov poziv da treba ući u skrovitost svoje sobe i moliti, a ne na trgove gdje će nas drugi zamijetiti. Ti tih, a zapravo najsnažniji govornici, duša su ozračja molitve, meditacije, hoda koji se već dugi niz godina odvija u župnoj crkvi i podno Brda ukazanja i Križevca. Tih molitelji mole za međugorske isповjednike, propovjednike, vidiće, vodiće, djelatnike, one koji odlučuju... Bez njih i njihovih molitava mnogo bi toga ostalo neizgovorenno na proročki način. Međugorske „proročice Ane“ i međugorski „starci Šimuni“ pričaju najiskreniju priču, koja ne može biti prešućena.

U ovu skupinu svakako spadaju i međugorski prakaraturi. Oni svednevice stoje na usluzi i ničim ne pokušavaju biti nametljivi. Njihov posao, koji rade besplatno i iz ljubavi, veliko je svjedočanstvo vjere i odanosti Cr-

Snimio Franjo Sušac

kvi. Oni jednostavno stoje na raspolaganju, bez potrebe da time utječu na bilo što. I kad bi imali izreći poneku kritiku ili komentar, ostaju suzdržani. Takav njihov stav usmijeren je k višim idealima jer su svjesni da stvarnost događaja u Međugorju nije od ovoga svijeta. Uz spomenute, ne smijemo zaboraviti ni obitelji koje nije (a želi se nametnuti suprotno mišljenje) zahvatio samo duh turističkih djelatnika. Mnogi se ne shvaćaju kao ugoštiteljski djelatnici nego kao svjedoci. Često smo u prilici čuti od hodočasnika kako su zadržani obiteljskom molitvom, odlascima na Misu, klanjanje, pobožnosti. Te obitelji ne brinu samo o želucima i tijelima svojih gostiju, nego prije svega o njihovu duhovnom stanju. Za ovakve su uvjeda članci i prozivnja koja govore samo o tome kako se zarađuje i trguje. Srećom još uvijek, unatoč napadnomu mentalitetu zarade, postoje oni koji imaju i više ciljeve: biti svjedoci! A na to je Gospa pozvala ponajprije župljane.

Uz obljetcnicu ukazanja, i ovakva međugorska priča treba biti prepoznata jer ovaj svijet, bez obzira na nametnutu buku, najviše obilježavaju oni koji, na ponos ljudima i slavu Božju, šuteći čine velika djela. Stavimo ih, zauzvrat, u svoje molitve!

„Gdje sam ja, ondje ćete biti i vi“ - iz Ivanovog Evangeliјa

Kad bi svijet znao što to znači ljubiti Boga, pa makar i samo malo, svijet bi ljubio i svoga bližnjega. Ako čovjek ljubi Isusa, ako čovjek ljubi Krista, onda mora zakonom nužde ljubiti i sve ono što on ljubi. Nije li Isus Krist umro za sve ljude iz ljubavi? I dok preobražavamo svoje srce u Kristovo srce, osjećamo kako nas prožimaju njegovi učinci, a najveći je Isusov učinak ljubav, ljubav prema Očevoj volji, ljubav prema svakomu tko pati, tko nosi terete, prema bratu u dalmatini, pa bio on Englez, Japanac ili redovnik, ljubav prema Mariji. I napokon: Tko može shvatiti Kristovu ljubav? Nitko – ali ipak ima pojedinaca koji posjeduju male iskre – posve skrovito, zavijene posvema u šutnju, a da to svijet i ne zna.

Isuse moj, kako si dobar! Na čudesan način ti činiš sve dobro. Pokazuješ mi put, ti mi pokazuješ i cilj. Put je slatki križ, žrtva, samozataja, a ponekad i krvava borba koja svršava sa suzama na Golgoti ili u Getsemaniju. Gospodine, put znači također biti i posljedni, bolesnik, siromah... Ali što je sve to - naprotiv!... Ta su odricanja ugodna ako se po njima rađaju u duši ljubav, vjera i nada, i tako ti stvaraš ruže od trnja.

A razlog? Razlog si ti, i samo ti. Razlog je tebe zauvijek posjedovati u nebesima, s Marijom, sa svima andelima i svetima. Ali što će biti gore, u nebesima? Da bi slabašne, da bi slabiće i strašljivce – od kojih sam i ja jedan – ohrabrio, ti se ponekada očituješ duboko u srcu i govorиш mu: *Što tražiš? Sto želiš? Za kim vapiješ? Ustanji i pogledaj tko sam ja: Ja sam Istina, ja sam Život!* ... I onda ćeš ti, Gospodine, ispuniti dušu svojih sluga neizrecivom slašću o kojoj čovjek u tisini, tajimice trajno razmišlja, koju čovjek jedva može opisati. Isuse moj, koliko te ljubim, makar sam ovakav kakav jesam. I što sam siromašniji i bijedniji, tim te više ljubim. Uvijek ću te ljubiti, trajno ću se privijati uz tebe i ne želim te više nikada ispuštiti: I ne znam kako bih to mogao izreći.

Duhovni spisi (1938.)

Sv. Rafael Arnáiz Barón (1911. – 1938.), španjolski cistercit, živio nepunih 27 godina, mistik i duhovni pisac, koga je Ivan Pavao II. preporučio mladima kao uzor. Isti ga je papa proglašio blaženikom 27. rujna 1992., a 11. listopada 2009. papa Benedikt XVI. proglašio ga je svetim.

Molitva

Gospodine Isuse,
Ti danas izgovaraš moje ime.
Danas ti ja dajem svoje ime.
Gospodine Isuse,
moje je ime upisano u Tvojoj ruci
i Ti ga neprestano pratiš i izgovaraš.
Gospodine, znam da mojim imenom
želiš blagosloviti ovaj svijet.

Oče koji si na nebu,
toliko si ljubio svijet
da si mu dao svog jedinog Sina.
Oče koji si na nebu,
toliko si ljubio svijet
da si mu dao svakoga od nas.
Oče koji si na nebu,
Ti neprestano želiš pokazivati svijetu
koliko ga voliš preko svakoga od nas.
Oče koji si na nebu,
hvala Ti za svaki trenutak
kad sam ja bio iskra Tvoje ljubavi u svijetu.

Gospodine Isuse,
hvala Ti za sve ljude koji su u Tvoje ime
došli u moj život i donijeli mi blagoslov.
Gospodine Isuse, blagoslov me i posveti iznova,
da i ja u Tvoje ime mogu blagosloviti ljude.
Gospodine, izlječi i posveti
sve one koje sam povrijedio.
Gospodine, posveti moje riječi koje izgovaram
od početka do kraja dana,
da to budu riječi Tvojih blagoslova.

Hvala Ti, Marijo,
jer si neprestano na slavlju moga života,
i vidiš kad nedostaje vina.
Zato Te molim, Gospodine,
daj mi milost da uvijek pozivam
Tebe i Mariju na slavlje svoga života.
Gospodine, molim Te za milost
da uvijek poput Tebe i Marije
i ja budem na slavlju života ljudi.

Fra S. K.

Snimila Lidija Parić

Ukazanja u Svetom Martinu – Schio (Italija)

„Sjećam se, nisam bio završio drugu Zdravomariju, osjetio sam da mi tijelo umire i duša odlazi, činilo mi se kao da se odvaja od tijela. Niti sam što video niti čuo oko sebe. Gospin kip se micao, počeo je govoriti, činilo se da se i haljine miču i Ona se smiješila. Imala je živahne i vrlo lijepo oči.“

Priredio fra Karlo Lovrić

Na visoravni Pasubia iznad grada Schia (s oko 30.000 stanovnika) u provinciji Vicenzi, Italija, nalazi se seoce Sveti Martin sa svojim tisućgodišnjim zvonikom i crkvicom koja je posvećena sv. Martinu te samostanom ute-meljenim 1200. godine. U blizini ove crkvice, između Polea i Aste, 7. prosinca 1932. radio se Renato Baron. Kao osmogodišnji dječačić, 5. svibnja 1940. na mjesnom je trgu nazoočio blagoslovu drvenoga kipa Gospe od Krunice. Događaj ga je veoma dirnuo i Gospa ga počinje oblikovati „skrivenim i moćnim dje-lovanjem svoga mističnog Zaručnika, Duha Svetoga“.

Renato Baron zarana postaje članom Katoličke akcije u kojoj postaje ponajprije predsjednikom juniora, a onda i seniora. Kao mladi vjernik, ponizan i pobožan, pun je poštovanja i poslušnosti prema Učiteljstvu Crkve i prema crkvenoj hijerarhiji. Studira tehničke znanosti i stječe diplomu inženjera. Nekoliko godina radio je u tekstilnim tvornicama, a nakon toga se zaposlio u Piovene Rocchette, u poduzeću koje je gradilo auto-ceste. U tom poduzeću, u kojem je radio do umirovljenja 1989., brinuo je se za razvoj cesta. Od 1960. više puta je biran u općinsko vijeće Schia, a od 1970. do 1975. bijaše gradski vijećnik za javne poslove. Bio je i voditelj dječjeg vrtića koji je izgradila njegova stranka, a do 1985. i tajnik jedne sekcije Demokršćanske stranke u Schiu. Čovjek je zdrava ljudskog razuma i veoma praktičan u životu. Radni kolege, prijatelji i pretpostavljeni veoma su ga cijenili. Od 25. ožujka 1985. do njegove smrti, 2. rujna 2004., ukazivala mu se Majka Božja – Kraljica Ljubavi. Od Gospe je primio preko 1500 poruka. Sa svojim je suradnicima osnovao „Marijanski pokret Kraljica Ljubavi“. Pokret sa statutima priznao je biskup iz Vicenze i dodijelio mu duhovnog asistenta. Pokret ima 85 suradnika i oko 22.000 članova diljem svijeta.

Godine 1951. Renato je u sakristiji otac kapucina video kip Gospe od Krunice te

Činilo mi se da me davao uhvatio za gušu i hoće me ugušiti. Tako sam se preplašio da sam se bacio na koljena i glasno vatio: Zdravo Marijo, Zdravo Marijo, Zdravo Marijo! Utom se trenutku zid širom otvorio i video sam Gospu od Monte Berica...

sve poduzeo da ga donese u crkvicu svetoga Martina, što mu je nakon mnogo poteškoča uz Gospinu pomoć i uspjelo.

Ovo se dogodilo u snu

Na 5. svibnja 1958. sklopio je brak s veoma pobožnom djevojkom Margaritom Menin. Nisu imali djece. Jedne noći Renato je usnuo čudnovat san, o čemu svjedoči: „Sanjao sam da sam uvrčen u vihor u nekoj prostranoj sobi; kuća je bila trošna ali s dobro očuvanim krovom. Činilo mi se da me davao uhvatio za gušu i hoće me ugušiti. Tako sam se preplašio da sam se bacio na koljena i glasno vatio: Zdravo Marijo, Zdravo Marijo, Zdravo Marijo! U tom se trenutku zid širom otvorio i video sam Gospu od Monte Berica... Nikad joj nisam iskazivao posebnu pobožnost, osim što sam dva-tri puta godišnje isao u svetište u Vicenu. Kad sam je video, osjetio sam se slobodnim, nalazeći onaj mir koji sam uvijek imao. Ponavljam, ovo se dogodilo u snu.“

„Isti san sanjao sam kroz tri noći, ali posljednje noći nije bilo vihora i video sam Gospu i sv. Josipa kako stoje. Gospa mi je rekla: „Zašto ne dođeš u Sveti Martin? Trebam ti nešto reći. Dodi i nači ćeš me u svojoj crkvi“. Sutradan Renato podje na hodočašće u Vicenu, popne se u baziliku Monte Berico i pridruži se ostalima: bio je miran i ozbiljan kao da se ništa posebnoga nije dogodilo. Na Blagovijest se uputi u Sveti Martin, gdje je molio krunicu. Renato u svezi s ovim kaže: „Sjećam se, nisam bio završio drugu Zdravomariju, osjetio sam da mi tijelo umire i duša odlazi, činilo mi se kao da se odvaja od tijela. Niti sam što video niti čuo oko sebe.“

„Ne boj se, nemaj straha“

Sutradan se Renato uputi u Sveti Martin pospremiti stvari i zatvoriti crkvu. Kaže: „Kleknuo sam pred Gospinim kipom i počeo moliti nadajući se da se ne će dogoditi ono što se dogodilo dan ranije... Bojao sam se!

No, Gospa je opet došla. Ponovno sam osjetio malaksalost kao da snaga izlazi iz mojih udova, a glas je ponavljao: Ja sam, ja sam Gospa; ja sam ona koja ti uistinu govorim; uzmi ozbiljno što ti govorim; od sada ćeš zapisivati sve moje riječi... Jednoga dana ćeš govoriti, ali sada moraš čekati, trebaš pripraviti svoj duh, jer ćemo zajedno trebati ići put vjere. Onoga dana, kad sam došao k sebi, svjedoči Renato, nisam pobjegao kao prethodnoga dana, nego sam u sebi osjetio veliku radost.“

Viđenje se ponovilo i idućih dana. Prvi travnja kaže Gospa Renatu: „Ne boj se; nemaj straha. Budi razborit... doći će čas kad će mnogi ovamo doći moliti; drugi ti ne će vjerovati. Podnesi to strpljivo! Vjeruj i moli za njih!“ Renato se vratio kući i sve ispričao svojoj ženi. Ona je shvatila da se s Renatom događa nešto nadnaravno.

Sutradan je Renato pošao sa ženom u Sveti Martin moliti pred kipom Gospe od Krunice. Istoga dana, to jest 2. travnja, ponovi se čudo; i 3. travnja Gospa Renata izričito poziva da zapiše sve što Ona hoće i da to bude prenešeno svijetu. Renato čini kako mu kaže i počinje bilježiti poruke kojih se sjeća s izvanrednom vjernošću.

25. ožujka 1985. Renato se uputi u crkvicu Sv. Martina obaviti neke dužnosti. Nakon toga kleknuo je pred Gospinim kipom. „Odjednom sam – kaže – osjetio da mi tijelo umire i duša nestaje... Gospin kip je počeo govoriti i micati se. Kip je za me bio živ. Odjeća se pomicala i Ona se smiješila. Imala je vrlo lijepo oči. Govorila mi je: ‘Čekala sam te jučer. Od danas ćeš ovamo dolaziti, imam ti toliko toga reći i poslije ćeš sve to napisati, a sada ćeš kaj. Dodi sutra i reći ču ti ostalo‘.“

Kad je ukazanje završilo Renato je bio tako smeten da je pobegao, zaboravljajući zaključati crkvicu. Sutradan se vratio zaključati crkvicu, ali je prije toga osjetio potrebu pomoliti se.

Renato priča: „Kleknuo sam pred kip i počeo moliti. Čitao sam i produžio molitve da ostanem u razgovoru s Bogom, želeti da mi se ne dogodi ono što se dogodilo dan ranije... da ne vidim iste stvari... bilo me je strah... međutim, Gospa je opet došla. Osjetio sam da ponovno umirem, da mi duh izlazi iz tijela, a glas je ponavljao: ‘Ja sam, ja sam Marija, ja ti doista govorim; uzmi ozbiljno što ti kažeš i od sada ćeš zapisivati sve moje riječi. Ja ču te pripremiti. Jednoga dana ćeš govoriti, ali sada moraš čekati, trebaš pripraviti svoj duh, jer ćemo ići putem vjere. Pripraviti ču ti prijatelje, apostole koji vole Mariju. Ja ču ti ih poslati jer mora-

mo zajedno obratiti tolike duše i dovesti ih k Isusu.“

Više nisam sumnja

„Kad sam došao k sebi više nisam bježao, nego sam osjećao veliku radost.“ Renato je došao do vrata zvonika s namjerom da zvonom obznani što se dogodilo. Na svu sreću vrata zvonika bila su zatvorena pa je svoju sreću vikao u vjetar. Potom se vratio prema vratima crkvice; nije se odvazio ući unutra pa je kleknuo na prag: plakao je od radosti i cijeli sat molio. „Više nisam sumnja. Gospa mi se doista ukazala“. Poslije nekoliko dana sve je odlučio reći svojoj ženi: „Rita, nešto me tišti, trebam govoriti, trebam nekomu reći, ali nemam hrabrosti...“ Žena mu odgovori: „Već te nekoliko dana vidim potištena. Ako imaš poteškoča govoriti drugima, reci to meni... više od 20 godina živimo zajedno...“

Ohraben tim riječima, Renato joj počinje kazivati do u sitnice, želeti biti što objektivniji. Svako malo zapada u oduševljenje, ali se odmah pokušava vratiti u normalno stanje. Rita je zburjena i pita se mogu li se dogoditi tako izvanredne stvari! Dobro poznajući svoga muža, njegovu uravnoteženost i vjeru, dopušta da je ukazanje moguće. A što ako je to od đavla? Zbunjena i tom mogućnošću, poslije kratke šutnje mu kaže: „Možda si mogao pogriješiti... ipak nije moguće. U onoj crkviči mnogo si toga uradio, našao si i kostur koji si pokopao u krupi... možda se javlja koji duh koji nešto traži. Ja bih na tom mjestu crkvicu poškropila blagoslovljeno vodom.“

Renato je poslušao njezin savjet. Pošao je u kapucinsku crkvicu s bočicom punom blagoslovljene vode, zatim se uputio prema Gospinu kipu u Sveti Martin. Renato priča što mu se dogodilo: „Nalio sam vodu u posebnu posudu i pošao do kipa. Kleknuo sam, zamolio ruku u blagoslovljenu vodu, ali kad sam podigao ruku da blagoslovim, ruka koja je držala posudu otvorila se i posudu je ispalila iz ruke i Gospa mi reče: ‘Ja sam koja trebam blagoslovljati. Ja sam koja tebe blagoslovljem. Ne boj se... budi razborit. Doći će čas u kojem će se mnogi ovamo popeti i moliti. Drugi ti ne će vjerovati. Podnesi to, imaj vjere i moli za njih‘.“

Ovo se dogodilo 2. travnja 1985. Od toga dana Gospa Renatu povjerava poruke i poziva ga da ih zapiše i obznani svijetu. Crkva (mjesni biskup) je kao i uvijek vrlo oprezna u svezi s tim ukazanjima.

Budi Božja žrtva i Božji svećenik

Zaklinjem vas milosrdem Božjim, moli Pavao, ili još bolje: moli Bog preko Pavla, jer mu je više stalo do toga da ga ljudi ljube nego da se njega plaše. Moli Bog, jer više želi biti Otar nego Gospodar. Moli Bog milosrdem da ne bi kaznio strogošću.

Poslušaj Gospodina kako moli: Gledajte u meni svoje tijelo, svoje udove, svoju utrobu, svoje kosti i svoju krv. Ako se plašite onoga što je Božje, zašto ne ljubite ono što je vaše? Ako bježite od Gospodara, zašto se ne utečete roditelju?

No, možda vas zburjuje moja gorka muka koju ste sami prouzrokovali! Nemojte se bojati. Ovaj križ nije moj žalac, nego žalac smrti. Ovi čavli ne zadaju meni bol, nego jače utvrđuju moju ljubav prema vama. Ove rane nisu uzrok moga jecanja, nego vas više približuju mojemu srcu. Moje vas raspeto tijelo grli, a ne povećava moju bol. Moja krv nije uzalud prolivena, nego se daje vama za dar.

Dođite, dakle, vratite se i tako upoznajte Oca koji uzvraća dobro za зло, ljubav za uvredu, toliko milosrde za tolike rane.

Ali čujmo kako zaklinje Apostola: Zaklinjem vas da prinesete sebe. Dok Apostol tako moli, uzdiže sve ljude na svećeničko dostojanstvo: Da prinesete sebe kao živu žrtvu.

O kako je nečuvena služba kršćanskoga svećeništva, kad je čovjek sam sebi i žrtva i svećenik, kad čovjek ne traži izvan sebe što će Bogu žrtvovati, kad čovjek prinosi Bogu kao žrtvu ono što nosi sa sobom i u sebi i ono što je za njega, kad ostaje ista žrtva i isti svećenik, kad se žrtva kolje a živi, kad svećenik žrtvuje, a ne zna ubiti.

Uzvišene li žrtve gdje se prinosi tijelo bez tijela i krv bez krvii. Apostol veli: Zaklinjem vas milosrdem Božjim da prinesete sebe kao živu žrtvu.

Braćo i sestre! Ta Kristova žrtva dolazi iz slike kojom je Krist radi vječnoga života žrtvovao svoje tijelo za život svijeta. I stvarno je svoje tijelo učinio živom žrtvom, jer ubijeni živi. U toj se žrtvi, dakle, smrt kažnjava, žrtva ostaje; žrtva živi, smrt se kažnjava. Zato smrt rađa mučenike koji na kraju života počinju živjeti. Ubijeni žive i blijsaju na nebu, oni za koje ljudi smatraju da su usmrceni.

Apostol kaže: Zaklinjem vas, braćo, milosrdem Božjim, da prinesete sebe kao žrtvu živu, svetu. To je ono o čemu je Prorok pjevao: Nisu ti mile ni žrtve ni prinosi, nego si mi pripravio tijelo.

Čovječe, budi Božja žrtva i Božji svećenik. Nemoj ispuštaš što ti je dala i dopustila božanska vlast. Obuci hađinu svetosti. Pripreši se pojasmom čistoće. Neka Krist bude na pokrivalu twoje glave. Neka križ čvrsto stoji i bude zaštitna tvoga čela. U svome srcu razmišljaj o tajni božanske mudrosti. Pali stalno miomirisni tamjan molitava. Čvrsto prihvati mač Duha. Neka tvoje srce bude žrtvenik. I tako bez bojazni predaj svoje tijelo Bogu za žrtvu.

Bog traži vjeru, a ne smrt; žđan je predanosti, a ne krv; ublažuje ga dobra volja, a ne nasilna smrt.

Sv. Petar Krizolog (+457.)

Pred njima

Tko zna bi li komunisti pobili toliko hercegovačkih franjevaca da se sredinom 19. st. skupina od njih 12 nije iz Kreševa zaputila prema svojoj Hercegovini. Kreševo, samo siromašno, ništa im nije moglo dati za put, puk koji ih je dočekao imao je još manje.

fra Miljenko Stojić

Otopila vremena pa više hodočasnika na Širokom Brijegu nego inače. Domačih je uobičajeno. Unatoč neprestanom pritisku, ovdje ipak ne prodire namisao bivstvovanja bez Boga. Ljudi žive suvremeno, ali sa svojim Bogom ruku pod ruku. Primjećuju to i hodočasnici, oni koje je iz dalekih krajeva pri-vukla Kraljica Mira. Raspituju se, uče, uđušu život kakav je nekad kod njih postojao. Sada imaju nažalost samo omot, sadržaj se pokvario. Utječu se zagovoru pobijenih hercegovačkih franjevaca, nose njihove slike, na grobu im i mjestu gdje su ubijeni ostavljaju cvijeće, molbe. Udarom bezbožničke komunističke ruke život ovdje nije stao, nego je zapravo počinjao.

Imao sam sve ovo u glavi dok sam ovih dana nazočio sv. Misi zadušnici na Radimlji. Zbiva se to svake godine, naravno otkad nam stiže sloboda, u danima nakon obilježavanja obljetnice Bleiburga i Križnog puta. Zapravo ovo je jedna od postaja. I to povelika. Računa se da je na Radimlji skončalo oko 10.000 Hrvata, navodno među njima i skupina franjevaca. Sve da i jest netko bio kriv, nemoguće da ih je krivih bilo toliko. Očito nije stvar u tome, rješavali su se neki drugi računi. Jedan je da tih Hrvata bude što manje i da ne smetaju procvatu jugoslavenske misli. Naum je bio, i izgleda ostao, da se na ovim našim prostorima dogodi taljenje naroda, jezika, vjera i kultura da bi novoistaljeni mogli poslužiti zamisljima moćnika iz sjene. I krv je morala pasti, u potocima i rijekama. Pokretačima to nije smetalo, kao što im ne smeta ni rabljenje tkanina pobačenih ljudskih bića. Čuli smo već prije da su ih stavljali u kozmetička sredstva, nedavno čusmo da ih Pepsi rabi za poboljšanje okusa svoga pića. Nazdravlje.

Gledao sam okupljene na Radimlji, slušao propovjednika don Ivicu Borasa i razmišljao. Puno nas je tu manje od pobijenih. Propovjednik je pomalo tražio razloge, meni se nešto nije dalo. Radije sam gledao u mlađice i djevojke obučene u narodne nošnje. Jedni iz ovih krajeva, drugi iz Bosne. Domaćin don Rajko Marković reče to na početku. Ne, ti iz Bosne nisu nikakvi gosti za ovu prirodu. I oni su domaći. Posljednji rat doveđe ih u ove krajeve, i za razliku od Drugog

Snimio fra Miljenko Stojić

svjetskog rata, ostadoše živi. Istina, neki bi ih potjerali, ne odgovarajući usput u koje krajeve, nije valjda inozemstvo, i hoće li im pomoci ukorijeniti se tamо kamo bi ih potjerali. Ali, ne kvarimo ugodaj ogleda ovakvim politikantima. Hrvatske nošnje iz različitih krajeva stapale su se u jedno. Odjekivale su pjesme i Mariji, i Bogu, naravno i hrvatska Gospa, naša nada i utjeha. Samo da joj još budemo poslušni i tako jednoga dana čista obraza dođemo pred naše pobijene.

Tjedni molitveni program

– ljetni raspored
(od obljetnice do Mise na Križevcu)

PONEDJELJAK I UTORAK

7.30 h, 13 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogовору
Poslije podne	Tiko klanjanje u Kapelici klanjanja
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
18 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h	Sv. Misa
20 - 21 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

SRIJEDA

7.30 h, 13 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogовору
Poslije podne	Tiko klanjanje u Kapelici klanjanja
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
18 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h	Sv. Misa
20 - 21 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
22 - 23 h	Euharistijsko klanjanje

ČETVRTAK

7.30 h, 13 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogовору
Poslije podne	Tiko klanjanje u Kapelici klanjanja
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
18 h	Krunica
19 h	Sv. Misa, blagoslov predmeta
20 - 21 h	Euharistijsko klanjanje

PETAK

7.30 h, 13 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogовору
Poslije podne	Tiko klanjanje u Kapelici klanjanja
16 h	Križni put uz Križevac
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
18 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h	Sv. Misa, blagoslov predmeta
20 - 21 h	Čašćenje Križa

SUBOTA

7.30 h, 13 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogовору
Poslije podne	Tiko klanjanje u Kapelici klanjanja
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
18 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h	Sv. Misa
20 - 21 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
22 - 23 h	Euharistijsko klanjanje

NEDJELJA I BLAGDANI

7, 8, 11 i 19 h	Sv. Misa na hrvatskom
Ispovijed	Prije podne za vrijeme Mise
Prije podne	Sv. Mise na različitim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogовору
Poslije podne	Tiko klanjanje u Kapelici klanjanja
16 h	Krunica na Brdu ukazanja
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
18 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h	Sv. Misa
20 - 21 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

O međugorskim događajima te odjecima u svijetu i Crkvi čitajte u Glasniku mira, mjesečniku Informativnog centra MIR Međugorje.

Surađujte u Glasniku mira. Podijelite svoje dojmove i iskustva.

Uredništvo:
Glasnik mira, Gospin trg 1,
88266 Međugorje, BiH
Tel.: 00 387 36 653 327
Faks: 00 387 36 651 300
E-mail: kreso.sego@medjugorje.hr

Preporučite drugima Glasnik mira. Darujte im godišnju pretplatu. Preplatite se na Glasnik mira.

Služba preplate:
Tel.: 00 387 36 653 342
E-mail: lidija_paris@medjugorje.hr

Jajce **87,8 MHz**
Mostar **100 MHz**
Banja Luka **107,8 MHz**
Hercegovina **101,5 MHz**
Lăsăvanska dolina **100 MHz**
Split, Južna Hrvatska **101,5 MHz**
Sarajevo i Srednja Bosna **96,1 MHz**
Bugojno, Uskoplje i okolina **101,8 MHz**
Sjeverozapadna Bosna, Jajce **106,7 MHz**
Žepče, Tuzla, Usora, Posavina **100,1 MHz**
Dolina Neretve i Južna Hercegovina **98,3 MHz**
Rama, Konjic, Sjeverna Hercegovina **104,7 MHz**
Zagreb, Lika, Bihać, Srednja Hrvatska **107,8 MHz**

Satelite:
Europa, Bliski istok i Afrika – HOT BIRD 6
Sjeverna i Južna Amerika – AMERICOM 4
Australija i Novi Zeland – OPTUS D2

RADIOPOSTAJA "MIR" MEĐUGORJE
Gospin trg 1
88266 Međugorje,
Bosna i Hercegovina

Tel.: + +387 36 / 653-328 uređništvo
+ +387 36 / 653-326 glavni tehničar
+ +387 36 / 653-310 marketing

Faks: + +387 36 / 651-300

e-mail: marketing@medjugorje.hr
www.medjugorje.hr

Svjedočanstva

Pribilježila i prevela Antonija Prlić-Bubalo

Heloise Whiteman,
Engleska

Ovo mjesto je prekrasno, kao da me prosvjetljuje. Toliko različitih ljudi, toliko nacija, ali svi smo kao jedno, ujedinjeni, bez obzira na jezične barijere. Svi su sretni, pa ako i ne znaš ni riječ nekoga drugog jezika, svi ti se smiješe. Prekrasna atmosfera. Međugorje je umnogome utjecalo na moj život. Počela sam više poštovati svoju vjeru i graditi bolji odnos s Isusom. To mi je pomoglo u mnogim stvarima i otvorilo mi oči. U nekim je društвima, zbog pritiska medija i nevjere, doista teško živjeti vjeru, Gospine poruke. Ipak, bez obzira na sve to, mislim da se može uspijeti, jer će prijatelji – ako su pravi – poštovati i tebe i twoju vjeru. U Engleskoj je vjera potpuno zanemarena, ali mislim da mladi nisu krivi za to. Krivo je društво koje ih odgaja kao da im vjera nije potrebna, i kad dugo živiš pod takvим utjecajima, teško je suprotstaviti se tomu. Zato je bitno razgovarati o svojoj vjeri, graditi mostove i prelaziti ih.

Micaela Bilotta, Italija

Ravnateljica sam Srednje znanstvene škole u gradu gdje živim. U Međugorje sam i ranije dolazila, ovo mi je peto hodočаšće. Medugorje mi je mnogo toga dalo. Kad sam, godine 2005., prvi put došla sa svojim prijateljima, bila sam jako znatiželjna. Po povratku kući, osjećala sam se divno. Na drugome sam hodočаšću bila jako nemirna, ni sama ne znam zbog čega. Odlučila sam ponovno doći i tada sam, korak po korak, počela otkrivati Međugorje koje me naučilo kako moliti, i koje me jako promijenilo. Promijenila sam i svoj pristup djeci s kojom radim, i postala sam njima i svojim kolegama kao majka i vodič ka pravom putu, da uspiju u životu. Sveti Misa i ispovijed posebno mi znače. Nedjeljnu svetu Misu nikad ne propuštam, a ponekad odem i drugim danim. Sastajem se i sa svojim prijateljima na zajedničku molitvu i idem na klanjanje, kad mogu biti sama sa svojim prijateljem Isusom. Na ispovijedi mi ponekad nije ugodno, ali samo zato što svećenika gledam kao obično ljudsko stvorenje, a ne kao nekoga komu je dana vlast da nam otpušta grijeha u Božje ime.

**Mozaik Majke Crkve na
Apostolskoj palači u Vatikanu,
u neposrednoj blizini
papinskih odaja,
koji je na svetkovinu
Bezgrješnoga Začeća 1981.
blagoslovio Ivan Pavao II.**

9 773 265 1451 238

